EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 249, Aralık 2007

Devrimci örgüt yaşamsaldır!

"Partimizin II. Kongresi'nin dünyada ve Türkiye'de girmiş bulunduğumuz çok daha zorlu ve karmaşık bir dönemin ardından toplanmış olması, onun gündeminin ağırlık alanını da etkilemiştir" diyen **TKİP II. Kongresi Bildirisi**, sözünü ettiği dönemi dünyada 11 Eylül sonrası gelişmelerle ilişkilendirmekte, dünya ölçüsünde burjuva gericiliğinin yeni bir ivme kazandığı, bunun sistemin genelinde özgürlüklerin sınırlandırılması ve polis devletine geçişi hızlandırdığı, zaten geleneksel olarak bir polis-asker rejimine dayanan Türk burjuva gericiliğinin de bundan kendi yönünden en iyi biçimde yararlandığını vurgulamakta ve sözlerini şöyle sürdürmektedir:

"Böylesine karmaşık ve zorlu bir dönemin ardından toplanan TKİP II. Kongresi, doğru bir ideolojik-politik çizginin yanısıra, ihtilalci temellere oturan sağlam bir parti örgütünü, çok yönlü olarak eğitilmiş ve donatılmış militan savaşçı kadroları, doğru bir çalışma tarzı ve etkin bir çalışma kapasitesini, devrimci bir partinin bu dönemin gelişmelerine yanıt verebilmesinin olmazsa olmaz koşulları olarak ele almaktadır; ve tüm bunların gerçekten bir anlam taşıyabilmesi ve gerçek maddi bir kuvvet haline getirilebilmesi için de, sınıf eksenli bir devrimci çalışmayı tayin edici önemde görmektedir.

"Bu nedenledir ki, çok kapsamlı bir gündem üzerinden çalışan, dünyada, bölgede ve Türkiye'deki siyasal gelişmeler ve bunun ortaya çıkardığı sorunlar üzerinde gereğince duran II. Parti Kongresi, yine de çalışmasında esas ağırlığını partinin örgütsel gelişme ve kadrolaşma alanındaki sorunları ve ihtiyaçları üzerinde yoğunlaştırmış, bunu genel politik çalışmasının, özellikle de sınıf çalışmasının çok yönlü sorunlarının irdelenmesi ve deneyimlerinin özetlenmesi ile birleştirmiştir. Bu ağırlıklı çerçeve, girmiş bulunduğumuz zorlu döneme partinin hazırlanması bakımından temel önemde bir ihtiyaç olarak ele alınmıştır." (***TKİP II. Kongresi Bildirisi***, *Ekim*, sayı: 248, Kasım 2007)

Kapitalist dünyanın emperyalist metropollerinde demokratik hak ve özgürlüklerin sistemli bir biçimde budanması ve bunun polis devletine yasal, kurumsal ve fiili uygulama olarak geçişle elele gitmesi, gerçekte 11 Eylül'ü önceleyen bir gelişmedir. 11 Eylül, daha '80'li yılların başında kendini gösteren bu eğilime yalnızca yeni bir ivme kazandırmış, dünya ölçüsünde burjuva gericiliği için ortak bir demagojik bahane işlevi görmüştür. Demokratik özgürlüklerin gaspı ve polis devletine geçiş, işin aslında sistemin sürmekte olan yapısal bunalımı ile ilgilidir ve bu çerçevede emperyalist metropoller için gerçekte son birkaç on yılın sorunudur. İşçilerin ve emekçilerin ekonomik ve sosyal kazanımlarına sistemli saldırılar, sömürüyü büyüten ve çalışma koşullarını ağırlaştıran politikalar, beraberinde siyasal özgürlüklere saldırıyı da getirmekte, geleceğin zorlu sosyal mücadelelerine hazırlanmak için burjuvazi bugünden önlemler almaktadır. '80'li yılların neoliberal saldırganlığına eşlik eden bu eğilim, '89 yıkılışının ardından yeni bir ivme kazandı, 11 Eylül sonrasında ise ifade uygunsa burjuva gericiliği bu alanda yeni bir sıçrama gösterdi.

Özetle sorun, demokratik hak ve özgürlüklerin zaten son derece sınırlı ve güdük

olduğu ve bu kadarıyla bile her an militarist-polis rejiminin tehdidi altında bulunduğu Türkiye gibi ülkelerden öteyedir, sistemin geneliyle ilgilidir, demek oluyor ki dünya ölçüsündedir. Bu gelişmenin Türkiye gibi ülkeler için özel anlamı, dizginsiz bir militarist-polis rejimi için uygun bir uluslararası atmosfer oluşturmakta olmasıdır. TKİP II. Kongresi Bildirisi, "Çözümsüz yapısal sorunlarla boğuşup duran ve gelinen yerde özellikle Kürt sorunu üzerinden iyiden iyiye sıkışmış bulunan Türk burjuva gericiliği de kendi yönünden bu genel atmosferden en iyi biçimde yararlanma yoluna gitmektedir. İçerde baskıyı, şovenizmi ve faşist-militarist terörü azdırmakta, dışarda ise bölge halklarına karşı emperyalist-siyonist cephede yeni roller üstlenmektedir" derken bunu anlatmaktadır.

Sorunun bu yönü başlıbaşına önemlidir, zira daha birkaç yıl öncesine kadar, düzen propagandasının AB süreci üzerinden bilinçli bir biçimde pompaladığı hayallerin etkisi altında, Türkiye solunun önemli bir bölümü, üstelik sanılabileceği gibi salt reformist kesimleri de değil, sermayenin yeni yönelimleri, özellikle de AB sürecine paralel olarak, Türkiye'de siyasal rejimin "yumuşama"ya doğru gittiği üzerine ham hayaller taşıyor, bunun yarattığı rehavet içinde legal alana yığılmalar yaşanıyor ve bu devrimci hareketin bazı kesimlerinde bile legal parti eğilimleriyle birleşiyordu. Ne iyi ki olayların gidişatı halihazırda bu tasfiyeci liberal hayalleri kendiliğinden yıkmış bulunmaktadır. Dünyanın üçlü kriz bölgesinin tam göbeğinde bulunan ve bu aynı bölgede tarihsel olarak ABD emperyalizminin ileri karakolu işlevi gören bir ülkede, üstelik bölgeye yönelik emperyalist müdahalenin savaşlar dizisi boyutu kazanmakta olduğu bir evrede, rejimin siyasal olarak yumuşamakta olduğu beklentileri ancak liberal ham hayallerin ifadesi olabilirdi. Çözülemeyen Kürt sorununun süreklileştirdiği özel savaş durumunun, sonu gelmeyen ekonomik-sosyal yıkım saldırılarının sürekli bir ihtiyaç haline getirdiği baskı ve yasak düzeninin sözünü bile etmiyoruz. Nitekim bir aldatmacadan ibaret olduğu daha baştan belli olan AB makyajı çok geçmeden döküldü, özellikle 11 Eylül ile birlikte oluşan atmosferin de verdiği güçle, rejim gerçek yüzünü yeniden tüm açıklığı ile ortaya koydu.

Sorunun devrimci açıdan genel ilkesel ve stratejik önemi bir yana, içinden geçmekte olduğumuz tarihsel evreye ilişkin bu iç ve uluslararası koşullar bile, illegal temellere dayalı devrimci bir örgütün/partinin yaşamsal anlamını ve önemini bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır. Bugünün Türkiye'sinde, her ciddi devrimcilik iddiası illegal temellere sahip devrimci bir örgüt/parti üzerinden somutlanmak zorundadır. Bu çerçevede, devrimci örgüt sorununu ciddiyetle ele almayan ve pratikte çözmeyen bir siyasal hareketin devrimcilik iddiasını ciddiye almanın, bunu samimi ve inandırıcı bulmanın olanağı yoktur. Sözkonusu olan bir siyasal hareketse eğer, örgütsel açıdan düzenin icazet ve denetim sınırları içine sığabilen, bundan ibaret kalabilen bir siyasal kimliğin devrimcilikle yakından uzaktan bir ilişkisi olamaz. İfade uygunsa bu sorun, bu soruna ilişkin ilkesel ve pratik tutum, herhangi bir siyasal akımın devrimcilik iddiasının turnusol kağıdıdır.

***

Öte yandan, TKİP II. Kongresi'nin çalışma gündemi içinde devrimci örgüt sorununa verdiği ağırlık, bu sorunun taşıdığı genel ilkesel önemin içinden geçmekte olduğumuz tarihi evrenin özgün koşulları içinde kazandığı daha özel anlamdan da öteyedir. Sorunun öteki bir temel boyutu, '90'lı yılların ortasından 2000'li yılların ortasına uzanan son on yıllık dönemde yaşanan ve devrimci hareketi derinden etkileyen gelişmeler, bu gelişmelere ilişkin değerlendirmeler ve bundan çıkarılan somut sonuçlardır. TKİP II. Kongresi'nin konuya ilişkin değerlendirmeleri bakımından sorunun bu yönü ilkinden de önemlidir ve pratik yönden daha yakıcıdır.

Anılan on yıllık evrenin ilk yarısı, rejimin devrimci kimlik ve dolayısıyla da devrimci örgüt sorununda ısrarını sürdüren hareketlere yönelik kapsamlı bir saldırı dönemidir. '90'lı yılların ortasından

başlayarak yoğunlaştırılan sistemli saldırılarla sonuçta devrimci örgütlere büyük darbeler vuruldu ve 2000 yıllara girilirken gündeme getirilen hücre saldırısı ile bu bir başka yönden pekiştirilmeye çalışıldı. Amaç devrimci örgütsel yapıyı mümkün olduğunca tasfiye etmek ve zindanları bu yapı için bir devrimci kadro kaynağı olmaktan çıkarmaktı. Devletin bu tutumunun bir değerlendirmeye dayandığından, '90'lı yılların ortasında güncelleştirilen Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'ndeki sol hareket değerlendirmesinin bunun temelini oluşturduğundan kuşku duyulamaz. Bu değerlendirmede devlet, solun önemli bir bölümünün "ılımlı bir çizgi"ye çekildiğini, fakat daha dar bir kesiminin hala da radikal konumda ısrar ettiğini saptıyordu. Bu saptamadan çıkan sonuç ve dolayısıyla görev, radikal çizgide ısrar edenlerin de aynı ılımlı çizgiye, daha açık ifadeyle düzenin icazet alanına çekilmesi olabilirdi. Sermaye devletinin bu değerlendirmeyi izleyen davranış çizgisine bugünden bakıldığında, bunun devrimci örgütsel yapıları güçten düşürmeye, olanaklıysa tümden yıkmaya, bu arada zindanlar üzerinden yenilenen devrimci kadro kaynağından yoksun bırakmaya, böylece sonuçta hiç değilse devletin denetim ve icazet alanına mecbur ve mahkum bırakmaya yönelik olduğu daha açık biçimde görülebilmektedir. '90'lı yılların ikinci yarısını kapsayan sistemli saldırılar ile bunu tamamlayan hücre saldırısı, bu saldırılardaki büyük kararlılık ve acımasızlık bunun bir ifadesi oldu.

Tüm bu saldırı sürecinin ardından bugünün tablosuna baktığımızda, devletin kendi hesapları çerçevesinde önemli bir başarı elde ettiğini açıklıkla ve yüreklilikle saptamak gerekir. Sorun basitçe illegal örgütsel yapıların büyük ölçüde zaafa uğramasından ibaret de değildir. Sorun yazık ki bundan öteyedir; devrimci örgüt iradesindeki belirgin bir zayıflama ile ilgilidir ve bu halihazırda geleneksel devrimci-demokrat grupların hemen tamamının en büyük zaafiyetidir. Yıllar öncesinden yenilmiş darbelerin örgütsel etkilerini gidermeye yönelik çabalardaki hissedilir zayıflık, işlerin hemen tamamen legal alan ve araçlar üzerinden yürütüllmesi, bu durumun giderek kurumlaşıp kalıcılaşması, bunun ifadesidir.

Kuşkusuz bu dönemde siyasal olayların genel seyri de devletin işini alabildiğine kolaylaştırmış, tersinden devrimci akımların örgütsel yönden toparlanmasını zora sokmuştur. Genel siyasal durgunluk, bunun temel bir etkeni olarak da sınıf ve kitle hareketindeki genel zayıflık, Kürt hareketinde yaşanan İmralı sonrası sürecin derin etkileri, toplumda gerici siyasal atmosferin şovenizm ve dinsel gericilik üzerinden iyice ağırlaşması, tüm bunlar devletin işini kolaylaştırmış, devrimci yapıların örgütsel açıdan toparlanmalarını zora sokmuştur. Bütün bunlar yeterince açıktır. Fakat işte tam da bütün bu zorluklar sonuçta devrimci örgüt iradesini zayıflatmış, devrimci örgütsel yapıyı yeniden kurmak kararlılığını ve pratik çabasını zaafa uğratmıştır.

Öte yandan bu, öyle basitçe dönemsel bir gelişme ve sonuç da değildir. Sorun gerçekte daha temellidir ve geleneksel küçük-burjuva devrimci demokrat örgütlerin yapısal zaafiyeti ile ilgilidir. Dönemsel koşulların bu denli kolay sonuç vermesinin gerisinde de bu yapısal zaafiyet vardır. Yenilginin öğretici derslerinden hiçbir anlamlı sonuç çıkarmadan yeni döneme giren ve herşeye rağmen devrimci çizgide ve devrimci örgütte ısrar eden bu grupların, yeniden toparlanma dönemini izleyen 20 yılın ardından bugün artık bir tıkanma, tıkanmadan da öteye bir çözülme evresine girdikleri görülmektedir. Devrimci örgüt iradesinde ve pratiğinde yaşanan belirgin zaafiyetin gerisinde de gerçekte ve temelde bu vardır. Devletin saldırılarının bu denli kolay sonuç verebilmiş olması da bundan dolayıdır. Mevcut durumun vahametini artıran da yine bu gerçeğin kendisidir.

20 yıl önce, 12 Eylül yenilgisini izleyen o yeniden toparlanma döneminde, en acil, öncelikli ve yaşamsal görev, yenilginin derslerinden de yararlanarak geçmişle ideolojik hesaplaşmaya dayalı olarak yaşanacak kapsamlı bir ideolojik

yenilenme idi. Halkçı devrimci-demokrat örgütler o evrede bu görevden yan çizdiler, buna yönelik devrimci ideolojik basınca belirgin bir tutuculukla direndiler. Örgütsel ve pratik görevlerin önemi ve önceliği adı altında, teorik gelişme ve ideolojik yenilenme ihtiyacına burun kıvırdılar; dahası, bunun anlamına ve önemine ilişkin vurguları devrimci örgütten ve pratikten kaçışın göstergesi saymak kolaycılığına bile sığındılar. Döneme egemen liberal tasfiyeci eğilimler, yaygın bir eğilim olan devrimci örgütten kaçış ve legalizim cereyanı, bu söyleme belli sınırlar içinde elbette bir anlam ve haklılık kazandırıyordu. Fakat yine de bunun küçük-burjuva halkçı çizginin tutuculukla savunulmasına bir dayanak olarak kullanılması, sonuçları bugün tüm açıklığı ile görülebildiği gibi, büyük bir yanılgı ve tipik bir küçük-burjuva dargörüşlülüğü örneği idi. Yapılması gereken; kapsamlı bir devrimci ideolojik yenilenmeyi bu yeni temeller üzerinde devrimci örgütsel bir şekillenme ile birleştirmek ve bunu devrimci sınıf çalışması ekseninde geliştirmekti. Bunu kavrayamayanlar, eski çizgi temelinde ve kendi dar sınırları içinde devrimci örgütü ve pratiği önemsediğini sananlar, böyle yapmakla gerçekte devrimci örgütün ve pratiğin olanaklarını da zamanla tüketeceklerini görüp kavrayamadılar.

Bugün ise tersinden bir zaafla yüzyüzeyiz, bu aynı gruplar şahsında. 20 yıl sonra bugün ve bugünün Türkiye'sinde en acil sorun, en yaşamsal ihtiyaç devrimci örgüttür, bu sorunda gösterilecek pratik kararlılık ve tutarlılıktır. Oysa tam da böyle bir dönemde, aynı halkçı devrimci-demokrat gruplar örgütsel alandaki zaafiyete karşı belirgin bir duyarsızlık içindedirler. Bu, elbetteki tüm öteki güçlüklerle birlikte ve bunlar temelinde, devrimci örgüt iradesindeki zayıflamanın bir yansımadır. Düne kadar devrimci örgüt sorununu kendileri için alameti farika haline getiren bu gruplar, bugün gerek düşünsel ve gerekse pratik planda bu sorunun belirgin biçimde uzağındadırlar.

Bu grupların mevcut ideolojik çizgileri ile bugünden sonra devrimci örgüt sorununa anlamlı bir yanıt veremeyecekleri bir gerçektir. Bu çerçevede içlerinden bazılarının bir dönemdir ideolojik bir yenilenme arayışına yönelmelerinin bir anlamı ve mantığı da vardır. Fakat tüm öteki güçlükler bir yana, bu işin tam da moral ve örgütsel açıdan belirgin bir zaafiyetin yaşandığı bir evrede gündeme gelmiş olması gerçeği, sözkonusu ideolojik arayışların akıbetini daha baştan bir hayli tartışmalı kılmaktadır. Kırk yıllık geçmişle ve yirmi yıl öncesinin tutuculuğu ve dargörüşlülüğü ile açık bir hesaplaşmaya girişilmeksizin bu arayışların herhangi bir olumlu devrimci sonuç yaratması olasılığı ise zaten yoktur.

Yerleşik kanının aksine, Türkiye'nin geleneksel devrimci-demokrat örgütleri devrimci örgüt sorununun ideolojik ve ilkesel çerçevesi konusunda belirgin bir zayıflığa sahiptirler. Örgüt sorunu ideolojik ve sınıfsal içeriği ile kavranmış, yerli yerine oturtulmuş ve sindirilmiş değildir. İçlerinden bir kesimi '70'li yılların o verimli devrimci yükseliş ortamında bile örgüt olmayı başaramamışlardı ve 12 Eylül mahkemelerinde "dergi çevresi" olmaktan öteye gidemediklerini dile getirirlerken bir gerçeği ifade ediyorlardı. Öteki bazıları ise herşeye rağmen bir örgütsel yapıya ve geleneğe sahip olmakla birlikte bu, açık ve sağlam bir ideolojik bilincin ve yönelimin ürünü olmaktan çok büyük ölçüde kendiliğinden bir gelişmenin ürünü olmuştu. Ortada henüz açık bir ideolojik çizgileri bile yokken iyi-kötü bir örgüt olmaları bunun bir göstergesi idi. 12 Eylül yenilgisi sonrasında örgütsel yapıları ile birlikte devrimci örgüt bilincini de bu denli kolay yitirmeleri de bunun bir başka göstergesi oldu. Bu iradeyi ve pratiği herşeye rağmen korumayı başaranların bugünkü durumu da, bu alandaki zayıflıktan/kendiliğindencilikten çok ayrı bir durum değildir. Denebilir ki zamanla ve kendiliğinden kazanılan bir üstünlük, yine zaman içinde ve kendiliğinden bir biçimde sönümlenmektedir.

***

Açık bir ideolojik bilincin ve sınıfsal yönelimin ürünü bir devrimci örgüte dayanmaksızın siyasal mücadele süreçlerinde etkin bir rol oynamak ve devrimci bir

gelişme etkeni olabilmek olanaksızdır. Reformist sol akımların dünden bugüne genel tablosu, devrimci örgütten kopmanın devrimci kimlikten ve pratikten de kopmak demek olduğunu tüm açıklığı ile bir kez daha ortaya koymaktadır.

Devrimci örgüt zemini, devrimci olabilmenin ve devrimci kalabilmenin olmazsa olmaz koşullarından biridir. Öte yandan, devrimci örgüt zemini, burjuva legalitesinin etkili ve amaca uygun bir biçimde istismar edilebilmesinin de zorunulu koşuludur. Legalitenin devrimci kullanımı, illegal bir devrimci örgüt temeline dayanmaksızın olanaksızıdır. Komünistler bu konuda daha baştan tam bir ideolojik açıklık ve buna eşlik eden kararlı bir pratik yönelim içinde oldular:

"İdeolojik kimliği, sınıfsal konumu ve tarihsel-siyasal amaçlarıyla proletaryanın sınıf partisi, kurulu düzen karşısında ihtilalci bir konumdadır ve varoluş biçimi de buna uygun olmak zorundadır. Partinin ihtilalci esaslara dayalı illegal örgütlenme ihtiyacı buradan doğmaktadır. Parti örgütlenmesinin tek ve mutlak varoluş biçimi olmamakla birlikte, illegalite, temel ve ilkesel önemde bir sorundur. İllegalite sorununun özü, düzenin hukuksal çerçevesi içine sığıp sığmamak değil, bizzat düzenin içine sığamamaktır. Türkiye gibi polis rejiminin hüküm sürdüğü bir ülkede, bu sorun, ilkesel öneminin ötesinde, parti için pratik bakımdan da hayati bir sorundur. İhtilalci kimlik korunduğu sürece, bu, bir parti için varolup-olmama sorunudur.

"Partinin düzen karşısındaki ihtilalci ideolojik-politik perspektifi teorik çabayla kazanılsa bile, bu ancak, örgütsel varoluş biçimiyle de ihtilalci bir konumda bulunan bir parti yapısıyla güvenceye alınabilir. Bu ikincisi yoksa, ya parti kesin bir biçimde tasfiye edilecektir, ya da bu akibete uğramamak için, utanç verici bir tutumla, başlangıçtaki ihtilalci ideolojik-politik perspektifini bizzat kendi tasfiye edecektir. İhtilalci bir illegal parti sorununun ilkesel önemi tam da buradan gelmektedir.

"İhtilalci örgütlenmeye karşı güçlü bir legalist tasfiyeci akımın varolduğu günümüz (Mart 1991) koşullarında, parti örgütlenmesini illegal temeller üzerinde hazırlama pratik çabası sağlam ve sarsılmaz inatla sürdürülmeli ve bu çaba tasfiyeciliğe karşı sürekli bir mücadeleyle birleştirilebilmelidir. Fakat öte yandan, partinin bu zorunlu varoluş biçiminin tamamlayıcı öğesi, onun legal biçim, araç ve yöntemleri en iyi şekilde ve sonuna kadar kullanabilmesidir. Düzen karşısında partinin ihtilalci varoluş biçimini ilkesel önemde gören komünistler için, sorun, legal araç ve olanakları küçümsemek ya da bunları illegal örgütlenmenin karşısına koymak değil, illegal bir parti örgütlenmesi ve faaliyeti **temeli üzerinde**, bu temel koşulla uyum içinde, tüm legal biçim, yöntem ve araçlardan sonuna kadar ve ustalıkla yararlanabilmektir. Legal olanakları illegal örgütlenme ve faaliyete **tabi** bir biçimde, onun **hizmetinde** kullanabilmektir..." (*Partileşme Süreci/1*, Eksen Yayınları, s. 69-70)

Daha baştan ortaya konulan bu bakışaçısı dün olduğu gibi bugün de komünistlere yol göstermektedir. Komünist hareketin geride bıraktığı bütün bir 20 yıl, bu bakışaçısına bağlılığın, onu tutarlılıkla savunmanın ve tüm güçlüklere rağmen inatla pratikte gerçekleştirmeye çalışmanın kanıtıdır. Reformist sol üzerinden tasfiyeci cereyanın hala da güçlü olduğu ve geleneksel devrimci-demokrat akımlarda devrimci örgüt iradesi ve pratiğinin ciddi biçimde zaafa uğradığı bir dönemde, bu bakışaçısı partimiz için bugün çok daha özel bir önem ve anlam taşımaktadır. Bugünün Türkiye'sinde, içinden geçmekte olduğumuz bu özel evrede ve tam da ortadaki sol hareket tablosu çerçevesinde, bugünün en temel ve yaşamsal sorunu ve ihtiyacı devrimci örgüttür. Partimiz bunun bilincidendir ve bunun gerekleri doğrultusunda hareket etmektedir.

TKİP II. Kongresi'nin konuya ilişkin çok yönlü değerlendirmeleri, bu değerlendirmelere dayalı olarak saptadığı politik ve örgütsel hedefler ve görevler, buna ilişkin bilincin ve iradenin yeni bir göstergesi, somut bir güvencesidir.

EKİM

Partimizin II. Kongresi'nin toplanması üzerine...

Partiyi her alanda ve her açıdan güçlendirmek için ileri!..

Toplanması çeşitli nedenlerle geciken TKİP II. Kongresi gerçekte partinin gündemine daha 2002 yılının ikinci yarısında alınmıştı. Burada yayınladığımız Temmuz 2002 tarihli kapsamlı belge, Merkez Komitesi tarafından o evrede toplanması umulan II. Kongre'nin gerekçelendirilmiş gündemi olarak partiye sunulmuştu. Bazı sınırlı ara bölümleri anlatım yönünden kamufle edilerek daha önce yayınlanan bu belgenin tam metni, gizliliği ve güvenliği ilgilendiren bölümleri çıkarılarak (bunlar metinde üç nokta içeren parantezlerle gösterilmiştir), burada ilk kez olarak yayınlanmaktadır.

Metin incelendiğinde açıklıkla görülebileceği gibi, yapılan değerlendirmeler bugün için de anlamını ve önemini büyük ölçüde korumaktadır. Çalışmasına bu belgeyi yeniden inceleyerek başlayan TKİP II. Kongresi'nin yargısı da bu doğrultudadır. Fakat doğaldır ki aradan geçen yıllar ve bu arada yaşanan gelişmeler nedeniyle bazı değerlendirmeler belli yönleriyle eskimiştir. Öte yandan ortaya konulan sorunların ve görevlerin bir kısmı, geciken kongreyi öncesi süreçte parti tarafından ele alınmış, açıklığa kavuşturulmuş ve pratikte de belli ölçülerde bir çözüme bağlanmaştır.

Okur partimiz için büyük önem taşıyan bu belgeyi incelerken tüm bunları gözönünde bulundurmalıdır...

-I-

1) Partimizin II. Kongresi'nin toplanmasına ilişkin karar:

Merkez Komitesi II. Parti Kongresi'ni önümüzdeki dönem içinde toplama kararı almıştır. Bu metnin partiye sunulmasından itibaren II. Kongre'ye hazırlık süreci resmen ve fiilen başlamış olacaktır.

II. Parti Kongresi'ni toplama sorunu son bir yıldır Merkez Komitesi'nin gündemindeydi. Bunun siyasal, örgütsel ve teknik sorunları üzerine döne döne tartışmalar ve değerlendirmeler yapılmaktaydı. Bu yılın başlarında konu yaklaşık bir zamanlama üzerinden somut bir karar haline getirildi, fakat partiye açıklanması 1 Mayıs dönemi sonrasına bırakıldı. Kararın partiye açıklanması kongre sürecini resmen ve pratik olarak başlatmak anlamına geleceği ve bu da ancak bahar kampanyası yoğunluğu geride bırakıldıktan sonra olanaklı olabileceği için, böylesi bir tutum tercih edildi.

2) II. Parti Kongresi'nin toplanmasında yaşanan gecikme:

Parti tüzüğümüzün parti kongresine ayrılmış 6. maddesi, *"Olağan kongreler iki yılda bir toplanır. Zorunlu durumlarda kongreler Merkez Komitesi (MK) tarafından bir yıla kadar ertelenebilir"* hükmünü içermektedir.

Bu hükmün ışığında bakıldığında, parti kongresinin toplanması için parti tüzüğünün tanıdığı azami süre geçen Kasım'dan beri aşılmış bulunmaktadır. Bu durum elbette parti tüzüğünün çiğnenmesi ya da parti işleyişine ve demokrasisine ilişkin temel önemde bir hükmün hafifsenmesinden değil, fakat tümüyle partimizin kuruluş kongresi sonrasında yediği ağır darbelerle bağlantılı olarak karşı karşıya kaldığı ciddi sorunlardan doğmuştur. Bu sorunların aşılması ve asgari bir örgütsel yeniden inşanın zaman alması yaşadığımız gecikmeye yolaçmıştır.

Sorun parti tüzüğünün gerekleri konusunda salt biçimsel bir hassasiyet olarak

ele alınsaydı, muhakkak ki Merkez Komitesi ikinci parti kongresini tüzükte tanımlanan azami süreyi aşmadan toplayabilmek için gerekli azami çabayı harcama yoluna giderdi. Fakat aslolan, partinin yeniden inşa sürecinin sağlıklı bir biçimde ilerletilmesi ve bunda az-çok bir başarının sağlandığı bir aşamada yeni parti kongresinin toplanması olmalıydı. Soruna böyle yaklaşan Merkez Komitesi, biçimsel kaygıları bir yana bırakarak ve elbette bunun tüm sorumluluğunu da üstlenerek, kongrenin toplanmasını bir süre daha erteleme yoluna gitti.

Bu konuda partide bir iç sıkıntı, tercih edilen ertelemeye karşı bir eleştirel tutum olsaydı, bu durumda, erteleme yoluna başvurulmaz ya da başvurulacaksa bu konuda parti çoğunluğunun desteği ve onayı aranırdı. Fakat parti içinde, kongrenin neden zamanında toplanmadığı konusunda herhangi bir sorun ya da sıkıntı olmak bir yana, belirgin bir rahatlık sözkonusuydu. Süreci bizzat yaşayan parti örgütleri ve üyeleri, partinin özellikle son bir yıldır yeni bir güç ve ivme kazanan örgütsel ve siyasal gelişmesinin bilincindeydiler. Bunun parti kongresinin sağlıklı ve amaca uygun koşullarda toplanmasını olanaklı kılacağı konusunda partinin toplamında yeterli bir açıklık ve rahatlık bulunduğunun farkında olan MK, kongreyi bir süre daha geciktirmenin partinin genel çıkarlarına daha uygun bir tercih olacağı sonucuna vardı.

Hedeflenen koşullara bugün gelinen yerde asgari ölçüde ulaşılmıştır. Dolayısıyla, partinin mevcut gelişmesini yeni bir düzeye çıkarmanın önkoşullarını yaratarak, böylece onu her alanda daha da güçlendirecek bir süreci başlatacak olan ikinci parti kongremizi toplamanın zamanı artık gelmiştir.

II. Kongre'yi toplama kararı buna dayalı bir değerlendirmenin ürünüdür.

-II-

3) Devirmeyen darbe güçlendirdi:

Kuruluş kongresini izleyen haftalar ve aylar içerisinde peşpeşe karşı karşıya kaldığı saldırıları ele aldığı değerlendirmesinde Parti, *"Devirmeyen darbe güçlendirir"* demişti. Bugün aradan geçen üç yılı aşkın sürenin toplam bilançosu ve ulaşılan gelişme düzeyi üzerinden tüm açıklığıyla görüyoruz ki, devirmeyen darbe gerçekten güçlendirdi. Sıkıntılı dönem sabırlı, soluklu ve inatçı bir çaba ile geride bırakıldı. Parti belirgin bir toparlanma yaşadı, bir dizi alanda hızla yeniden güç topladı ve gelinen yerde, kendini sınıf mücadelesi görevlerine daha geniş ölçekte ve daha etkin biçimde uyarlayabildiği bir döneme girmeyi başardı. Hala sürmekte olan belli yetersizliklere, güçlüklere ve sorunlara rağmen net bir biçimde ifade etmeliyiz ki, partimiz siyasal açıdan (kuruluş ön süreci de dahil olmak üzere) kendi tarihinin bugün en güçlü dönemini yaşamaktadır.

Bu sonuç şaşırtıcı da değildir. Zira*"Devirmeyen darbe güçlendirir"* başlıklı değerlendirme (*Ekim*, sayı: 202, Mart '99, başyazı), bugünkü bu sonucu daha baştan tam bir kesinlikle öngörürken, soyut ya da duygusal bir inançtan değil; fakat partimizi ortaya çıkaran bütün bir birikimden ve bu birikim temelinde yaratılmış bulunan ideolojik, politik ve örgütsel kimlik ile bunlara sıkı sıkıya bağlı moral güç ve değerlerden hareket etmiş, sözkonusu değerlendirmede bunları net tanımlamalarla ortaya koymuştu.

Partimizde her zaman vurgulandığı gibi, üstünlüklerinin bilincinde olmak ve bundan güç almak, varolan güçlükleri ve yetersizlikleri aşmanın temel önemde bir önkoşuludur. Parti bir kez daha bu bilinçle hareket etmiş, bu yöntemsel yaklaşımın gereklerine uygun davranmış ve bu sayede, yenilen darbelerin tahribatını belirgin biçimde gidermenin ötesine geçerek bugünkü başarılı gelişme çizgisine oturmuştur.

Dahası var; yaratılmış bulunan çok yönlü önkoşullar sayesinde parti gerçek bir sıçrama anlamına gelecek asıl gelişmesini bundan sonra yaşama olanağıyla yüzyüzedir bugün. Bu olanağın başarıyla kullanılabilmesini güvenceleyecek yolaçıcı bir önderlik düzeyi ortaya koymak, ikinci parti kongresinin temel kaygısı ve başarı ölçüsü olmak durumundadır.

***

Partinin üç yıllık zorlu toparlanma ve yeniden inşa sürecince çeşitli alanlarda elde ettiği başarı ana başlıklar altında şöyle özetlenebilir:

- Örgütsel alanda yeniden inşa: Kuruluş Kongresi'ni izleyen darbeler partinin örgütsel yapısını büyük ölçüde tahrip etmişti. Geride kalan süre içinde illegal örgütsel yapı adeta tümden yeniden inşa edildi. Sabırlı bir çalışmayla bunu olanaklı kılacak bir kadrosal birikime zamanla ulaşıldı. Partinin yeraltı örgütü, sınıfa ve kitlelere dönük etkin bir politik çalışmayı yürütecek önkoşullara ve kapasiteye gelinen yerde yeniden ulaşmış durumdadır.

Bu noktaya ulaşmakta belli bir gecikme yaşandığı, sürecin arzu edilen temponun altında nispeten yavaş ilerlediği bir gerçektir. Yakından bakıldığında bunun anlışılır nedenleri vardır. Yeraltı çalışmasına uygun düşen bir kadrolaşma alanında yaşanan güçlükler, bu nedenlerin denebilir ki en önemlisidir.

- Sınıf çalışmasında yeniden yakalanan düzey: Bir dönem belirgin biçimde zayıflayan sınıf çalışmasında, bugün partinin toplam faaliyeti üzerinden yeniden etkin bir düzey yakalanmış, belli bir mesafe katedilmiştir. Dahası, bu çalışmada bir sıçramayı olanaklı kılacak ön birikime ve koşullara da hızla yaklaşılmaktadır. İlk kez olarak bu çalışma, zenginleşen ve çeşitlenen araç ve yöntemleri aynı hedefe yönelik olarak kullanma koşullarına kavuşmuş; yanı sıra, partinin legalden ve illegalden süren çalışması da ortak alan ve hedeflere dayalı olarak belli bir başarıyla bütünleştirilebilmiştir.

- Partinin arzuladığı çizgiye oturan, önemli deneyimlerle birlikte yeni mevziler kazanan açık çalışma: Açık çalışmada yılların kangrenleşmiş sorunları bugün artık geride bırakılmıştır. (…)

Parti, açık alan çalışmasında, yıllardır yakınmakta olduğu ve aşmaya çalıştığı yayın eksenli ve daha çok da öğrencilere dayanan kısır, verimsiz ve sorunlu yapı ve tarzı da bu arada tümüyle geride bırakmıştır. Bu alanda araç, biçim ve yöntem zenginliği de nihayet yakalamış ve giderek daha çok işçi ve emekçi kadrolara dayalı hale gelmiştir. Gelinen yerde bu çalışma, partinin toplam çalışması içinde anlamını bulan, onun yöneldiği hedeflere bağlanan ve böylece onu kendi alanından tamamlayan bir karakter kazanmıştır. Yıllardır arzulanan ve hedeflenen bu noktaya bugün ulaşılmış olması, parti çalışması için asıl verimli sonuçlarını önümüzdeki dönem içinde ortaya koyacaktır.

- Gençlik çalışmasında toparlanma: Kongreyi önceleyen ve izleyen günlerde gençlik çalışmamız oldukça geri bir noktaya düşmüşken, bugün bu çalışma gerek kadrosal birikim, gerek siyasal çalışma kapasitesi ve gerekse kitle etkisi bakımından nispeten güçlü sayılabilecek bir gelişme düzeyine ulaşmıştır. Bu çalışma, sağlanan ön birikim ve elde edilen bir dizi avantaj doğru kullanılabilinirse eğer, önümüzdeki dönemde yeni bir sıçrama yapabilmenin önkoşullarına da sahiptir.

- Güçlenen ve çeşitlenen yayın faaliyeti: Siyasi yaşamımızda ve partimizin inşa sürecinde temel önemde rol oynayan Merkez Yayın Organı'nın yayın periyodunda ve işlevinde yaşanan ve hala da aşılamayan, gelinen yerde aşılması II. Kongre sonrasına bırakılan belirgin zayıflama saklı tutulursa, parti bu aynı dönemde, toplam yayın faaliyetinde de belirgin bir güçlenme yaşadı.

Politik yayın organı yayın yaşamının en güçlü ve işlevli çizgisine bu dönemde kavuştu. Onu güçlendirmek, daha işlevli ve etkin kılmak için önümüzde hala da önemli görevler olmakla birlikte, PYO bugün yayın çizgisi çerçevesinde partimizi asgari bir başarıyla temsil edebilen bir yayın durumundadır.

Benzer bir başarı gelinen yerde gençlik yayını için sözkonusudur. GYO, belli bir yayın düzenine oturmanın ötesinde, bir dönem için zorlansa da gelinen yerde artık gençlik hareketini ve onun en önemli sorunlarını esas alan, kendi yayın misyonunu buradan gerçekleştirmeye çalışan bir yayın çizgisine oturmuş durumda. Daha da önemlisi, bu başarı, kuşkusuz partinin yol gösterici katkıları temelinde fakat hemen tümüyle gençlik çalışması içerisindeki yoldaşlarımızın kendi kapasiteleri ve çabalarıyla elde edildi.

Yayın alanındaki temel önemde bir başka

önemli gelişme ise, yerel çalışmadaki güçlenmeye ve oturmuşluğa bağlı olarak, popüler yerel yayınların belli bir yayın düzeni içerisinde yeniden çoğalması oldu. Hala bazı önemli sorunları olmakla birlikte, bu popüler yayınların geçmişteki deneyimleri de gözeterek bugün kendi konum ve işlevlerine uygun çıkma başarısını asgari ölçüde gösterdiklerini söyleyebiliriz.

- Parti çalışmasının finasmanı alanındaki güçlüklerin aşılması: Parti, geçmişte zaman zaman çalışmanın önünü tıkayacak boyutlara ulaşabilen ağır mali krizi, son bir yıl içinde geride bırakmıştır. Bu çalışmaya bir rahatlık ve güç kazandırmıştır. Teknik gibi görünen bu sorun, çalışma kapasitesine ve temposuna somut etkileri gözetildiğinde, gerçekte büyük bir politik anlam ve önem taşımaktadır. Mali olanaksızlıklardan hareketle parti çalışmasının sınırlanması ve daraltılması kabul edilmesi ve katlanılması güç bir zaafın ifadesiydi. Gösterilen çabalar sonucu hiç değilse şimdilik bu zaaf geride kalmıştır.

- Yurtdışı çalışmasında geneldeki gerilemeye karşın korunabilen düzey: Sınıf mücadelesinin uluslararası boyutlarının geçmişle kıyaslanamaz ölçüde güçlenmesi ve son olarak 11 Eylül'ü izleyen gelişmeler, partinin Avrupa üzerinden sürdürülen yurtdışı çalışmasına gelinen yerde ayrı bir anlam ve işlev kazandırmıştır. Son yıllarda çeşitli grupların yurtdışı çalışmasındaki belirgin genel gerileme ortamında, parti hiç değilse mevcut güç ve etkisini korumayı başarmış, gelinen yerde ise bu çalışmayı güçlendirebilecek ön koşullara kavuşmuştur. Oturtulmaya çalışılan gelişme doğrultusu korunursa, bu, partiyi çeşitli ihtiyaçlarının karşılanması alanında daha çok rahatlatmakla kalmayacak, enternasyonal ilişkiler ve mücadaleye katılım alanında partiye önemli imkanlar da sağlayacaktır.

- Zorlu sınavlar içinde kazanılan moral güç ve siyasal itibar: Geride bırakılan dönem, partinin bir dizi zorlu sınavdan geçtiği ve bu sınavları başarıyla göğüslemenin moral ve siyasal birikimiyle güçlendiği, güç ve itibar kazandığı bir dönem oldu.

Parti, kongreyi izleyen evrede gündeme gelen İmralı tasfiyeciliğine karşı sağlam bir duruş sergiledi ve bu tasfiyeci saldırıyı göğüslemenin ön safını tuttu; kendisine yönelen polis darbeleri karşısında soğukkanlılığını ve moral gücünü korudu; Ulucanlar'da iki Merkez Komitesi üyesininin kaybıyla sonuçlanan faşist katliam saldırısını siyasal ve moral bir üstünlükle karşıladı; hücre saldırısına karşı siyasal ve pratik açıdan sağlam bir duruş gösterdi ve direniş süreci boyunca gerek siyasal gerekse pratik planda örnek tutumun temsilcilerinden biri oldu, vb. Fakat en önemlisi, tümüyle karşı saldırıları göğüslemek anlamına gelen bu zorlu sınavların yanı sıra parti, bu aynı dönem içerisinde ve direnişe katılan öteki gruplardan farklı olarak, toplum ve sınıfın genel gündeminden kopmayan, buna mümkün mertebe devrimci bir çizgide müdahale etmeye çalışan, bu çerçevede çok yönlü pratik çalışmasını aksatmayan bir davranış çizgisi ve çalışma kapasitesi ortaya koydu.

- Politik ve moral açıdan en güçlü dönem: Bütün bu sayılanların da toplam bileşkesi olarak, parti bugün politik ve moral açıdan en güçlü dönemini yaşamaktadır. Genel politik arenada sınıfı ve sınıf devrimciliğini temsil eden bir parti olarak, gitgide kendi konumuna ve kimliğine daha çok oturmaktadır.

Parti için zor bir dönem eldeki sınırlı imkanlara rağmen başarıyla geride bırakılmıştır. Bugün yeni bir zorlu dönemin içindeyiz, fakat geçmişten farklı olarak önemli imkanlara ve avantajlara sahibiz. şimdi önümüzde bunları başarıyla değerlendirebilmek, partimizi her alanda güçlendirmek, böylece sınıfın ve devrimin partisi olarak onu sınıf mücadelesi sahnesinde kendi gerçek misyonuna kavuşturmak sorumluluğu var.

-III-

4) Partimizi güçlendirmenin tarihsel ve güncel anlamı ve önemi:

Parti, tam da zamanında öngördüğü gibi, devirmeyen darbeden güçlenerek çıktı. Fakat tüm bunlara rağmen o bugün her alanda ve her açıdan yeni bir düzeyde güçlenme acil

ihtiyacı ve zorunluluğu ile yüzyüzedir.

Bu ihtiyaç ve zorunluluk, dünyanın özellikle 11 Eylül sonrasında girdiği yeni dönem üzerinden; Türkiye'yi çevreleyen kriz bölgeleri ve kapımıza dayanmış emperyalist savaş üzerinden; ve nihayet, Türkiye'nin iç siyasal ve sosyal yaşamı üzerinden, çok yönl ve somut olarak kuvvetle gerekçelendirilebilinir. Nitekim konuya ilişkin değerlendirmelerimizde bu sürekli bir biçimde yapılmakta, özellikle *Ekim*'in birçok başyazısında uluslararası duruma ve Türkiye'ye ilişkin değerlendirmeler sonuçta özenle bu sorumluluğa bağlanmaktadır. Fakat biz burada bu ihtiyacın, daha özel bir sorun gibi görünen, gerçekte ise tüm bu saydıklarımızı da kapsayan ve karşılayan temel bir yönüne değinmek istiyoruz. Bu, Türkiye sol hareketinin ve ondan ayrı düşünülemeycek olan toplumsal muhalefetin bugünkü tablosudur.

1960'larla birlikte yeniden doğan, hızla kitleselleşen ve toplumun gündemine giren sol hareketimiz, izleyen 20 yıl içerisinde devrimcileşme ve halk hareketinin devrimci yükselişi ortamında etki ve gücünün en ileri boyutlarına ulaşma imkanı buldu. Son 40 yılın ilk 20 yılında durumu bu olan sol hareket, 12 Eylül faşist darbesini izleyen son 20 yıl içerisinde ise birbirini izleyen yenilgiler, bu yenilgilerin her birinin her seferinde yeni boyutlar kazandırdığı ideolojik ve örgütsel tasfiye süreçleri sonucunda, denebilir ki bugün son 40 yıllık tarihinin en zayıf, dağınık ve iddiasız dönemini yaşamaktadır. 12 Eylül yenilgisiyle zaten çok büyük darbeler almış ve önemli ölçüde liberalleşmiş bulunan sol hareket, '89 çöküşünün ardından büyük bir bölümüyle devrimci geçmişinden tümden koptu ve düzenin icazet alanına kaydı. Devletin gizli ama gerçek anayasası kabul edilen "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi", '90'ların ortasına doğru bu gelişmeyi solun önemli bir bölümüyle *"ılımlı çizgiye kaydığı"* saptamasıyla tescil edip kayda geçirdi. Böylece, o güne kadarki deneyimin sonuçlarını da göz önünde tutarak, kendi icazet ve denetim sınırları içinde "ılımlı bir sol" yaratmayı devlet katında bir "milli politika" düzeyine çıkardı.

Solun aynı yenilgi ve tasfiye süreçlerinden önemli yaralar alan ama herşeye rağmen genel anlamda devrimcilikte ısrar eden daha sınırlı bir kesimi ise, temel önemdeki yapısal zaaflarıyla herhangi bir hesaplaşma gücü ve yeteneği gösteremeden, çifte yenilgiyi izleyen yeni dönemde siyasal yaşama devam etmeye çalıştı ve bunu başarabileceğini sandı. Dönemsel bazı gelişmelerin (işçi hareketindeki geçici canlanma, Kürt hareketi vb.) etkisi altında güç kazanan bu umut temelsizdi ve '90'lı yılların ikinci yarısı bunu somut olarak gösterdi. Bugün bu kesim de önemli bir bölümüyle ve tam da zamanında öngördüğümüz gibi artık yolun sonuna yaklaşmaktadır. Bir yandan sürekli bir biçimde kemirici, zayıflatıcı ve tüketici etkiler yaratan yapısal zaaflar, öte yandan devletin çok yönlü ve sistematik ezme, yıldırma, yoketme, hiç değilse düzenin icazet alanına sürme operasyonları, '96 yılından itibaren bu akımlarda sürekli bir gerileme, gerilemeden de öteye bir tasfiyeci çözülme sürecine yolaçmış bulunmaktaydı. 28 şubat süreciyle gündeme getirilen müdahale ve manevralar solun bu kesiminin adım adım tecritine, kendi hatalarının da belirgin katkısıyla hızla marjinalleşmesine, giderek devrimci iddiasını ve özgüvenini yitirmesine yolaçtı. Bunun üzerine daha bir de '99 yılındaki PKK teslimiyeti, yani Kürt hareketinin büyük tarihi yenilgisi bindi. Bunun yapısal olarak zaten zayıf ve çözülme sürecinde bulunan bu akımlar üzerindeki ideolojik, siyasal ve moral etkisi, denebilir ki son 20 yılın üçüncü büyük yenilgisi sayılabilecek boyutlarda oldu. Küçük-burjuva bir çizgi ve kültür içinde şekillenmenin getirdiği çok yönlü sorunların ve zaafların tüketici etkisini zaten yaşayan bu akımlar, PKK teslimiyetinin ardından siyasal iddialarını ve özgüvenlerini hepten yitirdiler. Belirgin bir tıkanma süreci içerisinde adım adım güçten düştüler. İçlerinden bazıları hızla siyasal yaşamın dışına düştüler ve artık örgütsel tasfiye noktasına gelmiş gibi görünmektedirler. Öteki bazıları, çok yönlü tıkanmanın etkisi altında büyük bir ideolojik

ve moral erozyon içerisindedirler ve çözümü reformist açılımlarda, bunun bir uzantısı olarak liberal solla kader birliğinde görmektedirler.

Öte yandan, bu sürecin toplamı içinde gerçekte kendi de sürekli gerilemesine, güç ve itibar kaybetmesine rağmen, yine de reformist sol, geleneksel küçük-burjuva devrimci akımların genel durumuyla kıyaslandığında, göreli olarak güçlü kaldı ve "sosyalist sol" adına siyaset sahnesinde devrimci akımları gölgede bırakan bir konum kazandı. Bu ise mücadeleye akan yeni güçlerin reformist akımlar tarafından bloke edilmesini, icazetçi reformist çizgide ve eylemsizlik içinde heba edilmesini kolaylaştırdı. Reformizmin bu sürekli tahribatı halihazırda üstesinden gelinmesi gereken en önemli sorunlardan biri olarak duruyor karşımızda.

Bugünün Türkiye'sinde reformist sol akımların gerçekte herhangi bir bağımsız çizgileri/stratejileri yoktur. ÖDP ve EMEP'ten SİP-TKP'ye kadar tümü de düzenin icazet sınırları içinde ve düzen içi çatlaklarda politika yapar, bu çatlağı oluşturan tarafların dümen suyunda hareket eder bir konumdadırlar. Burjuva liberal çizgide bir sözde demokrasi mücadelesini (ÖDP, HADEP-KADEK) ya da burjuva milliyetçi çizgide bir sözde bağımsızlık mücadelesini (İP) kendilerine eksen alan bu akımlar devrimci sınıf mücadelesinin önünde yıkılması gereken engeller olarak durmaktadırlar. Bu iki ana reformist akım arasında ise her birinden belli çizgiler taşıyan ara reformist akımlar (EMEP, SDP ve SİP-TKP) yer almaktadır. Bunların toplumsal muhalefete belli sınırlar içinde ilerici sayılabilecek bazı katkıları hala da sözkonusu olabilir. Bu nedenle onlara belli durumlarda nispeten esnek bir tutumla yaklaşmak da gerekebilir. Fakat bu onların gerçekliği konusunda herhangi bir hayale yol açmamalıdır. Gerçekte onların da ötekiler gibi sınıf mücadelesinin devrimci bir çizgide sürdürülmesinin önünde aşılması gereken engeller olarak durdukları gerçeğini bir an bile unutturmamalıdır.

Solun bu tablosu bizi sınıf ve kitle hareketinin devrimci önderlik ihtiyacına ve sorununa getirmektedir. Gelinen yerde geleneksel küçük-burjuva devrimci akımlar siyasal iddialarını, etkilerini ve çalışma kapasitelerini önemli ölçüde yitirmiş durumdalar. Onların sınıf ve kitle hareketinin önderlik ihtiyacına yanıt verme alanında yapabilecekleri fazlaca bir şey kalmamıştır. Reformist solu oluşturan akımlar ise doğaları gereği, böyle bir konum ve misyona sahip olmak bir yana, tersine sorunu daha da büyüten etken ve engel durumundadırlar.

Böylesi bir sol hareket tablosu ortamında sınıf ve kitle hareketi devrimci bir önderlik müdahalesinden büyük ölçüde yoksun kaldı. Kendini tekrarlayıp durmasının, sendika bürokrasisinin denetimini ve tüketici manevralarını bir türlü aşamamasının, burjuva gericiliğinin baskı ve terörü karşısında kolayca gerileyip sinmesinin gerisinde, başka şeyler yanında güçlü ve etkin bir devrimci önderlik müdahalesinden yoksun olması olgusu vardır.

Sıraladığımız bu üç olgu; yani, geleneksel devrimci küçük-burjuva akımların yaşadığı gerileme ve tükenme süreci, reformist sol akımların tasfiyeci etki ve tahribatı, ve nihayet, sınıf ve kitle hareketinin yakıcı devrimci önderlik ihtiyacı, partimizin tarihi ve güncel bir önem taşıyan görev ve sorumluluklarına da açıklık getirmektedir. Bugünün Türkiye'sinde devrim bayrağını ancak partimizde temsil edilen işçi sınıfı devrimcileri taşıyabilirler. Devrimci önderlik ihtiyacına ancak onlar yanıt verebilir, reformizmin tasfiyeci tahribatını ancak onlar göğüsleyebilirler. Sınıf ve kitle hareketine yol açıcı devrimcileştirici bir müdahaleyi ancak onlar yapabilirler.

Partimiz bunu başarabilecek bir dizi temel önkoşula halihazırda sahiptir. Devrimci sınıf programı ve çizgisi, bunlardan ayrı düşünülemeyecek olan devrimci direnişçi kimlik, bunun ifadesi olan moral güç ve değerler sistemi artık yaratılmıştır. Devrimci örgüt çizgisinde büyük bir kararlılık gösterilmiş, bu alanda önemli bir deneyim kazanılmış, böylece her koşul altında kesintisiz siyasal çalışma ve mücadele yeteneği güvenceye alınmıştır. Bunlar büyük

bir ön birikimin, temel önemde bir konum ve kimliğin ifadesidirler. Atılması gereken yeni adımların da güvencesidirler. Tüm çabalara rağmen henüz aşılamayan en temel zaaf noktası ise, hala da işçi sınıfı hareketiyle tarihi birleşmenin sağlanamamış olmasıdır. Bu kuşkusuz belirleyici önemde bir stratejik zayıflık noktasıdır. Parti, sınıfın öncü kesimini kazanmadan, örgütlenmesinde işçi sınıfı tabanına oturmadan ve mücadelesinde işçi sınıfı hareketi eksenine dayanmayı başaramadan gerçek bir sınıf partisi olamayacağı gibi, zorlu süreçler içinde ve büyük emekler pahasına elde ettiği bugünkü üstünlüklerini de uzun vadede koruyamaz.

Demek ki bugün partiyi güçlendirmek, öncelikle onun sınıfla devrimci temellere dayalı tarihi birleşmesinde güncel mesafeler almak demektir. Partiyi, çalışma ve mücadele ekseni, kitle tabanı, örgütsel zemin, kadro bileşimi vb. açılardan sınıfa dayalı bir siyasal güç haline getirmek demektir. Gerçek bir devrimci proleter sınıf partisi haline gelmenin ancak bununla olanaklı olabileceğini bir an için bile unutmamak durumundayız.

Sözcüğün bu anlamında ve kapsamında, partileşme bizim için hala da devam etmekte olan bir süreçtir. (Buna aşağıda, sınıf çalışmasına ilişkin kongre gündemi vesilesiyle de işaret edeceğiz). Parti işçi sınıfı hareketiyle belli bir düzeyde devrimci bir birleşmeyi başardığı, bu tarihsel değerdeki başarıya ulaştığı andan itibarendir ki, sosyalist sol ve devrimcilik adına Türkiye'de yeni bir dönem gerçek anlamda başlamış olacaktır. İşçi sınıfı devrimciliğinin sosyalist sol ve devrimcilik adına Türkiye'nin yeni dönemine egemenliği de ancak bu noktadan sonra kesinlik kazanabilecektir.

Bu ülkede sırasıyla burjuva sosyalizminin ve küçük-burjuva sosyalizminin sol adına sınıflar mücadelesine damgasını vurduğu tarihi dönemler yaşandı ve çoktan geride kaldı. '80'li yılların sonunda girdiğimiz yeni dönemde ise bunu ancak proletarya sosyalizmi başarabilirdi. Bu tarihi misyonu ideoloji, program ve politika olarak partimiz temsil etmektedir. Fakat tüm bunlara gerçek anlamını ve gücünü verecek, böylece onları güvenceleyip yeni bir düzeyde güçlendirecek tayin edeci halka, işçi sınıfı hareketiyle devrimci temellere dayalı tarihi birleşmedir. Bu başarılamadığı sürece, parti toplumda tarihi misyonuna uygun düşen rolü oynama olanağı da bulamayacaktır. Her ciddi program ve politikanın bir sınıf karakteri vardır; ancak kendi sınıfına dayanabildiği ölçüde hayat bulur ve temel tarihi hedefleri doğrultusunda zafere yürüme olanağı yakalayabilir. Bu temel önemde sınıflar mücadelesi gerçeği, işçi sınıfının devrimci programı ve politikası, onların ortaya koyduğu ve yöneldiği tarihi hedefler sözkonusu olduğunda özellikle böyledir.

Tüm bunlarla partimizi güçlendirme zorunluluğuna, sorumluluğuna ve bunun tayin edici halkasına işaret etmiş oluyoruz. Doğal olarak bundan II. Parti Kongresi'nin gündemine ilişkin somut sonuçlar çıkarmak durumundayız.

-IV-

5) Taktik sorunlar üzerinde yoğunlaşacak bir kongre:

Partimizin birinci kongresi bir Kuruluş Kongresi'ydi; bu onun temel misyonunu, dolayısıyla gündemini de belirlemekteydi. Partinin kuruluşu herşeyden önce program ve tüzük sorununu çözmek demekti. Bu nedenledir ki program ve tüzük sorununa dayalı sorunlar, Kuruluş Kongresi gündeminin ağırlık merkezini oluşturmuştu. Bu anlamda partimizin Kuruluş Kongresi, ifade uygunsa bir "program ve tüzük kongresi" olmuştu. Fakat buna rağmen Parti Kuruluş Kongresi kapsamlı bir gündem üzerinden çalışmalarını yürütmüş, program ve tüzük tartışmalarından öteye, parti taktiğinin, çalışmasının ve örgütlenmesinin temel önemde sorunları üzerine de zengin tartışmalar ve değerlendirmeler ortaya koymuştur.

Kuruluş Kongresi'nin bu birikimi üzerinde toplanacak olan II. Parti Kongresi'nin çalışması doğal olarak nispeten daha kolay olacaktır. Program ve tüzükle bağlantılı temel sorunları geride bırakmış, bu alanda elde edilen başarının sağlam temelleri üzerinde birliğini pekiştirmiş partimizin önünde bugün artık, politik mücadeleyi ve pratik çalışmayı saptanmış öncelikler ve yönelimler

çerçevesinde güçlendirmek temel önemde sorunu ve bununla bağlantılı görevler durmaktadır. Bu görevler doğal olarak dolaysız bir biçimde sağlam ve güçlü bir parti örgütü ve bundan ayrı düşünülemeyecek olan kadro sorununa bağlanmaktadır.

Tüm bu görevleri, politik çalışmayı zenginleştirip güçlendirmek; kadrolaşmayı hızlandırarak parti örgütünü sağlam temelllere oturtarak geliştirip yaymak; ve tüm bunların kesişme alanı ve ortamı olan sınıf çalışması ve ilişkileri alanında kesin bir sıçramayı artık nihayet başarmak vb. olarak daha somut biçimde de tanımlayabiliriz. Bunlar bugünün temel önceliklerdir ve yeni bir parti kongresinin üzerinde yoğunlaşacağı temel önemde sorunlardır.

II. Parti Kongresi'nin misyonu ve dolayısıyla çalışma gündemi de bu çerçevede oluşmalıdır, oluşacaktır. Bu anlamda Parti II. Kongresi, ifade uygunsa bir "taktik ve örgüt kongresi" olacaktır.

6) Dünyadaki yeni gelişmeler ışığında partinin devrimci stratejik perspektifini güçlendirmek, dönemsel mücadelesi için taktik açıklıklar sağlamak:

II. Kongre öncelikle partiye dünyadaki ve Türkiye'yi çevreleyen bölgedeki güncel durum ve gelişmeler hakkında özlü ve sağlam bir değerlendirme sunmalı, bundan çıkan politik-pratik sonuçları ve görevleri yeni dönemde parti çalışmasına yön verecek bir çerçeve olarak formüle etmelidir.

11 Eylül sonrasında dünyadaki gelişmeler yeni bir yön, kapsam ve hız kazanmıştır. Afganistan, Irak ve Filistin sorunlarının somut olarak gösterdiği gibi, bu gelişmeler Türkiye'yi çevreleyen coğrafyayı sorunların ve çatışmaların ağırlıklı merkezi haline getirmiştir. Ve yine olayların somut olarak gösterdiği gibi, Türkiye Amerikan emperyalizminin bölgedeki temel dayanağı olduğu için, tüm bu gelişmeler işbirlikçi burjuvazinin izlediği iç ve dış politika çizgisi üzerinden ülkemizi de derinden etkilemektedir. Dolayısıyla uluslararası ve bölgesel durumun değerlendirilmesi, kaçınılmaz olarak Türkiye'deki güncel duruma da bağlanmaktadır.

Öte yandan, 11 Eylül sonrasında dışta savaş ve saldırganlığa yönelen emperyalizm, dünya ölçüsünde iç gericiliğe de yeni bir ivme kazandırmıştır. Devrimcileri ve farklı türden muhalif akımları hedef alan, polis devleti uygulamalarını yaygınlaştıran ve kurumlaştıran bu gelişme, devrimci çalışma için koşulların gitgide ağırlaşması anlamına gelmektedir. Kendini, daha somut olarak örgütlenmesini ve çalışma tarzını bu yeni koşullara uyarlamak, dünya ölçüsünde devrimci partilerin önünde temel önemde bir görev olarak durmaktadır.

Sözkonusu gelişmeler ve bunun çok yönlü yansımaları ve sonuçları konusunda Parti'nin halihazırda bir dizi değerlendirmesi vardır ve bunlar yukarıda işaret edilen bütünsel çerçeveye oturmaktadır. Bu değerlendirmeler şimdiden II. Parti Kongresi'nin konuya ilişkin gündemi için bir ön çerçeve oluşturmaktadır ve bu nedenle burada bu konunun ana hatlarını yeniden ortaya koymak bir ihtiyaç değildir. *Ekim*'in 225, 226, 227 ve 228. sayılarının başyazıları, PYO'da konuya ilişkin olarak çıkan bir dizi yazı, aynı konudaki orta sayfa yazıları (özellikle *"Savaş, Anti-emperyalist Mücadele ve Parti Programı"* başlıklı üç bölümlük dizi yazı ile yeni yıl vesilesiyle yapılan değerlendirmeler), bu konuda asgari bir ön çerçeve sunmaktadır.

Dünyadaki son gelişmeler ve bunun Türkiye'nin iç politik yaşamına ve dış politikasına etkileri konusundaki açıklık, herşeyden önce partimizin stratejik perspektifinin güçlendirilmesi anlamına gelecektir. Zira mevcut gelişmeler yaşadığımız konjonktürün özel ürünü geçici olaylar olmanın ötesinde, dünyamızın önümüzde uzanan uzunca bir dönemini belirleyecek nitelikte gelişmelerdir. Nitekim konuya ilişkin temel parti değerlendirmeleri, yaşanan gelişmeleri, *"Yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler"* dönemine giriş olarak tanımlamıştır. Bu tanımın kendisi, yaşanan gelişmeleri stratejik bir perspektif içinde kavramanın, dahası gelişmelere karşı devrimci bir stratejik perspektifle hazırlanmanın özel önemine işaret etmektedir. Parti kongresinin sorunun bu yönü üzerinde özellikle durması gerekecektir.

Sorunun öteki boyutu ise, gelişmelerin güncel anlamı, yönü ve sonuçlarını değerlendirmek, bundan partinin somut siyasal-enternasyonal görevleri ve mücadelesi için gerekli sonuçları çıkarmaktır. Bu son nokta 11 Eylül'le birlikte apayrı bir anlam kazanmıştır. Dünya emekçileri ve ezilen halklar emperyalistlerce ilan edilen uzun süreli savaşın dolaysız hedefinin kendileri olduğu gerçeğini gelişmelerin de etkisiyle gitgide daha çok kavramaktadırlar. Savaşa ve saldırganlığa karşı yaygınlaşan, Avrupa'da ve Amerika'da bile onbinlerce insanı sokaklara döken eylemlilik zinciri bunun bir göstergesidir.

20 yılı aşkın bir süredir dünya ölçüsünde kesintisiz olarak uygulanan neo-liberal saldırıların sosyal sonuçları bugün daha belirgin hale gelmiştir. Bağımlı ülkeler için zaten sürekli bir olgu olan bu durum, artık emperyalist metropoller için de önemli bir sorunlar alanıdır. Bu ülkelerde iktisadi ve sosyal saldırıları son yıllarda, özellikle de 11 Eylül sonrasında, demokratik siyasal hakların sınırlandırılması saldırısı tamamlamaktadır. Dışta savaş ve saldırganlık yolunu tutan emperyalist burjuvazi, içerde ise sosyal hakların gaspını siyasal gericiliğin güçlendirilmesi ile birleştirmektedir. En kötü örneklerinden birini Türkiye'nin oluşturduğu bağımlı ülkelerde ise iktisadi ve sosyal yıkım programları başından itibaren koyu bir siyasal gericilikle, sistematik faşist baskı ve terörle elele gitmekteydi. Türkiye'nin 12 Eylül'ü izleyen son 20 küsur yıllık toplum yaşamı bu konuda yeterli açıklıkta bir fikir vermektedir.

Tüm bu saldırıların karşıtını da doğurduğu gerçeği, buna bağlı olarak dünya ölçüsünde sınıflar mücadelesinin olgunlaşan koşulları, üzerinde durulması gereken asıl sorundur. Bugün dünyanın hemen her yerinde sınıflar mücadelesi yeniden güç kazanmaktadır. İşçi sınıfının ve ezilen halkların dünyanın dört bir yanında tüm bu saldırıları göğüslemeye çalıştıklarını, grevler, direnişler, genel grevler, halk hareketleri ve yer yer halk isyanlarına varan biçimler içinde direndiklerin görüyoruz.

Bu mücadelelere son yıllarda sınıf mücadelesinin uluslararasılaşmasının dolaysız bir örneği olarak küreselleşme karşıtı kitle hareketleri eklendi ve bu gelişme, emekçilerin ve halkların mücadelesine yeni bir soluk kazandırdı. (Farklı vesilelerle, son olarak da İtalya/Cenova'daki G-8 zirvesi vesilesiyle yapılmış değerlendirmelerimiz, bu hareketlerin anlamı, imkanları ve sınırları konusunda kongre tartışmaları için hareket noktası olarak alınabilir.)

Son olarak ise, 11 Eylül sonrasında gemi azıya alan emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı yeni bir kitle hareketinin geliştiğini görüyoruz.

Tüm bu mücadeleleri değerlendirmek, bunun ulusal ve enternasyonal planda önümüze koyduğu görevleri somutlamak, ikinci parti kongresinin de üzerinde durması gereken temel önemde bir sorun olmalıdır.

7) Türkiye'de olayların gidişi ve sınıf mücadelesinin sorunları:

Türkiye'nin nereye gitmekte olduğu, iktisadi, sosyal ve siyasal süreçlerin, tekelci burjuvazi adına izlenen iç ve dış politikanın kısa ve orta vadede Türkiye'yi nereye sürüklediği üzerine genel çizgileriyle açık bir değerlendirme ortaya koymak, II. Parti Kongresi'nin bir başka temel önemde sorumluluğudur.

20 küsur yıldır kesintisiz biçimde uygulanan politikalara rağmen Türkiye kapitalizmi bugün iflas halindedir. Birbirini izleyen İMF reçeteleri, işçi sınıfına ve emekçilere ödetilen ağır faturalar, Türkiye kapitalizminin yapısal olarak boğuştuğu sorunlara çözüm olmak bir yana, bu sorunları her zamankinden çok daha fazla ağırlaştırmıştır. Bugünün Türkiye'si cumhuriyet tarihinin en büyük küçülmesini yaşayan, en ağır iç ve dış borç yükünü taşıyan, servet-sefalet kutuplaşmasının hat safhaya vardığı, işsizliğin dev boyutlara ulaştığı, tarımın çöküşe sürüklendiği bir ülke durumundadır.

Ekonomik iflas siyasal yapıyı da belirlemektedir. Türkiye'de resmi burjuva siyasetinin, partiler sisteminin ve parlamentonun yaşadığı krizler gözler önündedir. Ekonomik ve mali iflas ve onu tamamlayan siyaset tablosu, bugünün resmi

Türkiye'sini ABD emperyalizminin kulu kölesi haline getirmiştir. Borç köleliği ve mevcut ekonominin ancak yeni borçlarla ayakta kalmasına kesin bağımlılık, işbirlikçi Türk burjuvazisini ve onun adına ülkeyi yönetenleri, iç politikada olduğu kadar dış politikada da ABD emperyalizminin istem ve dayatmalarına kölece boyun eğer hale getirmiştir. İç politikada bu, borç çevrimini kolaylaştırmak, ülke kaynaklarını ve zenginliklerini emperyalist tekellerin yağmasına sınırsızca açmak olarak kendini gösteriyor. Dış politikada ise bu, uzun zamandan beridir Türkiye'yi Amerikan emperyalizminin bölge halklarına karşı saldırı üssüne dönüştürmüştür.

11 Eylül sonrasından beri işler artık bununla da kalmamaktadır. Gelinen yerde Amerikan emperyalizmi, Türkiye'yi, kendi çıkarları ve buna dayalı planları çerçevesinde doğrudan bir savaş gücü olarak kullanmak istemektedir. Bu istem çerçevesinde Türkiye Afganistan'a karşı savaşa katılmış, ardından da Afganistan'daki işgal gücünün komutasını üslenmiştir. şimdi sırada Irak vardır ve ABD, Türkiye'yi bir emperyalist saldırı üssü olarak kullanmaktan öteye, onu Irak'a karşı kendi savaşına sürmek istemektedir.

Türkiye'de olayların gidişine ilişkin sorunlar parti basınımızda, özellikle de *Ekim*'in başyazılarında, temel çizgileriyle değerlendirilmiş bulunmaktadır. Aynı değerlendirmeler, bütün bunlara rağmen işbirlikçi burjuvazinin, özellikle de onun adına ülkeyi yöneten gerçek güç olarak ordunun topluma hakim olmayı nasıl başardığı üzerinde de durmaktadır.

Bu alanda üzerinde önemle durulması gereken gerçek bir başarı olduğu kuşkusuzdur. Rejim son on yıl içerisinde kitle hareketini dizginleyip kendini amaçsız ve sonuçsuz biçimde tekrarlayan bir çizgiye mahkum etmekle kalmadı, siyasi krizi ağırlaştıran bir dizi dinamiği de önemli ölçüde kontrol altına aldı. Sendikal bürokrasi üzerinde tam denetim kuruldu, dinsel gericilik terbiye edildi, Kürt hareketi teslimiyetçi-reformist bir çizgiye çekildi, solun büyük bir bölümü terbiye edilmiş bir çizgide rejimin icazet alanına hapsedildi ve herşeye rağmen devrimcilikte ısrar eden akımlara büyük darbeler vuruldu.

Bütün bunları açıklıkla ve yüreklilikle tespit eden değerlendirmelerimiz, bunu, Türkiye'nin devrimci geleceği için büyük önem taşıyan iki nesnel olgunun tespitiyle birleştirmektedir.

1) Tüm bu başarılarına rağmen sermaye düzeni kendisini müzmin bir istikrarsızlığa mahkum eden yapısal sorunların hiçbirini çözememektedir. Tersine, iktisadi ve sosyal durum zaman içerisinde daha da ağırlaşmaktadır. Nitekim sözkonusu başarıların doruğunu işaretleyen 28 şubat sonrası süreçte Türkiye kapitalizmi tarihinin en ağır kriziyle yüzyüze kaldı.

2) Sendika bürokrasisini ve dinsel gericiliği denetim altına almak, Kürt hareketini düzenle barışma ve bütünleşme çizgisine çekmek, solu büyük bir bölümüyle ılımlı bir icazet çizgisine mahkum etmek, geriye kalanını ise ezip marjinalleştirmek alanında sağlanan tüm başarılara rağmen, kitleler yatıştırılamamakta, tam tersine işçi sınıfının ve emekçilerin hoşnutsuzluğu günden güne büyümektedir. Amaçsız ve sonuçsuz kalan eylemlerin tüm yıpratıcı etkilerine rağmen işçiler ve emekçiler döne döne bir biçimde mücadele yolunu tutmaktadırlar.

İMF güdümünde izlenmekte olan politikaların ve dış politikada Amerikan emperyalizmine kölece bağımlılığın sonuçları, bu iki temel önemde olgunun etkisini zaman içerisinde daha da ağırlaştırıp keskinleştirecektir. İşte parti, geleceğe dönük görev ve sorumluluklarını buradan hareketle saptamalı; Türkiye'nin devrimci geleceğini kucaklama sorumluluğunu, bu perspektif ve bundan çıkan pratik sonuçlar üzerinden kavramalıdır.

Ekim'in yakın dönemde yayınlanmış bir başyazısı bu tespitleri yeterli açıklıkta içermekte, bundan hareketle partininin güncel görev ve sorumluluklarına bir çerçeve çizmektedir (Bkz. *Gelişmeler ve Güncel Görevler*, sayı: 227, şubat 2002). II. Parti Kongresi bu ve benzer değerlendirmelerden de yararlanarak ortaya bir dönem tahlili koymalı ve partinin önümüzdeki dönemde izleyeceği taktik çizgiyi belirlemelidir.

8) Kürt hareketi ve Kürt sorunu üzerine değerlendirme:

PKK lideri Abdullan Öcalan'ın yakalanması Parti Kuruluş Kongresini izleyen aylara denk geldi ve Kürt hareketinde köklü bir çizgi değişiminin başlangıcı oldu. Kürt hareketinde uzlaşma arayışına dayalı sürekli sağa kayış yılların sorunuydu. Öcalan'ın yakalanışı ve İmralı savunmaları üzerinden açıklanan yeni çizgi, Kürt hareketinin uzlaşma çizgisinden teslimiyet çizgisine, aynı anlama gelmek üzere düzenle barışma ve bütünleşme çizgisine geçişini işaretledi. Bu, tarihte eşine az rastlanan türden bir kendi kendini inkar biçiminde oldu. Kendini tümüyle düşmanının çizgisine ve beklentilerine uyarlama, böylece onun insafına ve sunacağı bazı hak kırıntılarına sığınma çizgisi, Kürt hareketini ezici bir bölümüyle bugünkü konuma sürükledi.

Bugün Kürt hareketinin devrimci çizgi ve değerlerle bir ilgisi kalmamıştır. O kendini tümüyle emperyalist sisteme ve burjuva sınıf düzenine, onun ideolojik, siyasal ve moral çizgi ve değerlerine göre yeniden şekillendirme sürecindedir. İzlediği güdük ve sınırlı reformlar çizgisi ise, içte Türk burjuvazisinin insaf ve anlayışına, dışta emperyalizmin, özellikle de Amerikan emperyalizminin desteğine ve kayırmasına endekslenmiştir.

Bütün bunlar yeterince açıktır ve partimiz tarafından sürece paralel olarak adım adım değerlendirilip irdelenmiştir. Türkiye'nin politik yaşamında ve sınıflar mücadelesi cephesinde önemli sonuçlara yolaçan bu köklü kimlik ve konum değişiminin yeni parti kongremizde ele alınması, temel çizgiler üzerinden bir kez daha değerlendirilmesi, ve en önemlisi, bu gelişmenin yeni dönem sınıf mücadelesi için ortaya çıkardığı sonuçlar, sorunlar ve görevler üzerine partinin önünü açan saptamalar yapılması gerekmektedir.

Kürt hareketindeki yeni durumla bağlantılı olarak ele alınması gereken en önemli noktalar şöyle sıralanabilir:

- Teslimiyetçilik sonrasında Kürt sorunuyla bağlantılı genel ve güncel politik görevler.
- Kürt emekçilerinin Türk emekçileriyle birleşik devrimci mücadelesi genel stratejik hedefine bağlı olarak Kürt sorununun özgün çerçevesi.
- Genel planda devrimci bir çizgide ısrar eden, fakat kendini hala da temelde Kürt sorunu ekseninde ve Kürdistan coğrafyası üzerinden tanımlayan akımlara yaklaşım.
- Güney Kürdistan sorununda burjuva-feodal akımların Amerikancı çizgilerine ve Amerika'nın bölgeye yönelik hesaplarına karşı kararlı mücadele ile herşeye rağmen Kürt halkının bu alanda kazandığı mevzilerin savunulmasını bağdaştıracak çizgi.
- Güneyli Kürt akımlarının ardından Türkiye'deki Kürt akımları arasında hızla büyük bir güç ve etkinlik kazanan emperyalizme umut bağlama çizgisine karşı güncel mücadelenin sorunları.

-V-

9) Sınıf çalışmasında sıçrama ihtiyacı:

Sınıf çalışmasında gerçek bir ilerleme, bugün partinin toplam çalışması içerisinde en temel halkayı oluşturmaktadır. Partimiz ideolojisi, programı, taktiği ve değerler sistemiyle proleter sınıf partisi olmanın tüm önkoşullarına sahiptir. Fakat siyasal etki alanı ve örgütsel temel olarak henüz işçi sınıfı tabanına oturmamıştır. Kuşkusuz yılları bulan inatçı çaba bize bu alanda önemli deneyimler ve imkanların yanı sıra bazı ilk önemli mevziler de kazandırmıştır. Bununla birlikte bu önümüzde hala da çözüm bekleyen, çözümü de acil ve güncel olan bir sorun olarak durmaktadır. Bu çerçevede, II. Parti Kongresi'nin temel gündem maddelerinden birini oluşturmaktadır.

'95 yılı başlarında toplanan EKİM 3. Genel Konferansı'nı izleyen yıllar bizim için sınıf çalışmasında önemli ilerlemelerin kaydedildiği bir dönemi işaretler. Bu dönem içerisinde sınıf çalışması az-çok sistematik ve istikrarlı bir çizgiye oturmuş, hemen tüm yerel örgütler bulundukları alanlar üzerinden sınıf çalışmasına yüklenmiş, dıştan müdahalenin yanısıra fabrika içinden çalışmada bazı önemli ilk adımlar atılmış, tüm bu çalışma yerel direnişlere az-çok başarılı bir müdahale ile birleştirilebilmiştir. Bu sayededir ki, örgütümüzün sınıf dışı

olmak konumu son bulmuş; bir dizi alandan ve farklı biçimler içinde sınıf kitleleriyle ve hareketiyle temas noktaları yakalayan, çalışmasını bu eksene oturtan, kadrolarını bu çalışma içerisinde eğiten bir örgüt olma sürecine girilmiştir.

Partinin Kuruluş Kongresi'ni önceleyen evrede sınıf çalışması alanında durum genel çizgileriyle buydu. Fakat kongre hazırlık süreci ve toplam beş aya yayılan kongre çalışmasının kendisi, bu çalışmada belirgin bir hız kesme ve giderek zayıflama sonucu yarattı. Örgüt bu zayıflamanın bilincindeydi; fakat parti kuruluş çalışmasının yarattığı imkanlar ve bizzat parti ilanının sağlayacağı moral ve siyasal avantajlarla, Kongre sonrasında söz konusu zayıflamanın fazlasıyla telafi edileceği inancı ve iyimserliği içindeydi.

Parti kuruluşunu izleyen sürecin bu iyimserliği boşa çıkardığını biliyoruz. Yenilen darbeler nedeniyle kuruluşu izleyen ilk yılın tamamı saldırıların yolaçtığı sorunlarla boğuşmakla geçti. Bunu izleyen ikinci yıl, son derece sınırlı kadrosal imkanlarla parti örgütünü yeniden inşa etme çabalarına sahne oldu ve bunda pek az mesafe alındı. (...) Son bir yıl içerisinde partinin örgütsel inşası ve pratik çalışması, kendini önceleyen yılların tahribatı ve kayıpları düşünüldüğünde, gerçekten büyük bir ilerleme kaydetmiş durumdadır. Doğal olarak bunun anlamlı sonuçları da kendini öncelikli sınıf çalışması alanında göstermektedir.

Bugün parti çalışması tüm temel alanlarda yeniden sınıf eksenli bir çalışma niteliği kazanmıştır. Dahası bu çalışma, araç ve yöntemler bakımından, geçmişle kıyaslanmayacak denli çok yönlü ve bütünsel, birbirini tamamlayan ve besleyen bir muhtevaya bürünmüştür. Bu çerçevede daha şimdiden anlamlı bir çalışma birikimine ulaşmış durumdayız. Bu böyle olmakla birlikte, asıl önemli olan, bu birikimin önümüzdeki dönemde sınıf çalışmasında ve partinin sınıfla birleşmesinde büyük bir sıçramaya dayanak yapılabilmesidir. Bu bugün hala üstesinden gelinmesi gereken önemli bir sorun olarak durmaktadır önümüzde.

II. Parti Kongresi'nden sınıf çalışması alanında beklenen katkı da bu çerçevede ortaya çıkmaktadır. Sınıf çalışmamızın şu ana kadarki seyrini ve birikimini değerlendirmek, bundan gerekli sonuçları çıkarmak, bu sonuçlardan da hareketle yeni dönemde bu çalışmayı güçlendirecek perspektifleri ve somut önlemleri ortaya koymak, II. Parti Kongresi'nin görevidir.

Bugünkü çok yönlü çalışmayı güçlendirmenin ve daha da zenginleştirmenin sorunlarına bir açıklık getirmenin yanısıra, II. Parti Kongresi özellikle sendikal çalışmanın sorunları üzerinde yoğunlaşmak ve bu konuda çok daha somut bir çizgi ve çalışma planı ortaya koymak durumundadır. Sendikal çalışma, taşıdığı tüm öneme rağmen, bugün partinin sınıfa yönelik çalışmasının en zayıf halkası durumundadır. Parti bu zayıflığı gideremeden, mevcut sendikalarda etkin ve tanımlanmış hedeflere dayalı bir çalışmayı gerçekleştirmeden; öte yandan, önemli bir bölümüyle sendikal örgütlenmeden bile yoksun sınıf kitlelerini sendikalaştırma doğrultusunda etkin bir inisiyatif ortaya koymayı başaramadan, sınıf çalışmasında gerçek bir ilerleme zaten kaydedemez.

Komünist partisi, yalnızca ideolojisi ve programıyla, siyasal çizgisi ve mücadele değerleriyle değil, maddi sınıfsal temeli, örgütlenmesinin sınıfsal zemini, kadrolarının sınıf bileşimi vb. açılardan da gerçek bir proleter sınıf partisi olmak durumundadır. Partimizin işçi sınıfıyla devrimci temeller üzerinde birleşme çabasına ve sürecine, öncelikle bu perspektif üzerinden bakmak durumundayız. Buradan bakıldığında, komünist hareketle sınıf hareketinin tarihsel buluşması ve birleşmesinin henüz asgari ölçüler içerisinde bile gerçekleşememiş olması anlamında, bugün bizim için partileşme süreci hala devam etmektedir. Bu tarihsel birleşmeyi başaramadan örgütsel ve siyasal yaşamımızın temel önemde bir dizi sorununa sağlıklı ve kalıcı bir çözüm bulmayı da başaramayız. Bunun ne anlama geldiğini burada özel biçimde açıklamak gerekli değildir. Zira hareketimiz siyasal mücadele sahnesine çıktığı andan itibaren halkçı küçük-burjuva devrimciliğine karşı yürüttüğü kapsamlı ideolojik mücadeleler içerisinde bu konuda yeterli ideolojik ve örgütsel açıklığı yaratmış

bulunmaktadır. (*Partileşme Süreci-1* ve *Partileşme Süreci-2* başlıklı kitaplarımız, bu konudaki temel belgelerimizin en önemlilerini içermektedir.)

Partinin mücadelesini, çalışmasını ve örgütlenmesini partinin ideolojik-siyasal çizgisiyle uyumlu bir sınıfsal temele oturtmak, aynı anlama gelmek üzere, sınıf hareketiyle devrimci bir birleşme sağlamak, sorunun bir yönüdür. Bu, ifade uygunsa sorunun içe, yani partinin sınıf kimliğine ve karakterine ilişkin yönüdür.

Sorunun öteki yönü ise, genel devrimci sınıf mücadelesine ilişkindir. Teorik kavrayışın ötesinde olayların somut seyrinin de tüm açıklığıyla gösterdiği gibi, işçi sınıfı hareketindeki gerçek bir ilerleme ve aynı anlama gelmek üzere devrimcileşme, Türkiye'de sınıf mücadelesinin genel seyrini devrimci açıdan etkilemenin ve ileriye taşımanın biricik gerçek olanağı ve güvencesidir. Bugünün Türkiye'sinde işçi hareketi kendini toparlayıp öncü ve sürükleyici ağırlığını hissettirmedikçe, öteki emekçi katmanların mücadelesinde ve bir bütün olarak toplumsal siyasal muhalefette gerçek bir ilerleme beklemek neredeyse olanaksızdır.

Daha da açılabilecek olan, ama açılması burada gerekli olmayan bu temel önemde sorun, partinin sınıf çalışmasının devrimci sınıf mücadelesiyle bağlantılı kritik önemine işaret etmektedir. Dolayısıyla, dünyanın krizler içinde savaşlara sürüklendiği ve bunun Türkiye'yi de derinden etkilediği bir tarihi evrede toplanan II. Parti Kongresi'nin neden sınıf çalışmamızda sıçramalı bir gelişmeyi güvenceye alacak açılımlar yapması gerektiğine de açıklık getirmektedir.

10) Parti örgütünü güçlendirmenin ve yaymanın kritik halkası olarak kadrolaşma sorunu:

Bugün partimiz siyasal etki ve itibar yönünden en güçlü olduğu bir dönemi yaşamaktadır. Fakat bu etki ile kıyaslandığında oldukça dar sayılabilecek bir örgütsel yapıya sahiptir. Buradaki açı olağanın ötesindedir ve bunun gerisinde kongre sonrasında yenilen darbelerin yarattığı örgütsel gerileme gerçeği vardır. Olağan ölçüyü aşan bu açıyı gidermek, parti örgütünü güçlendirmek, her ilin kendi içinde olduğu kadar yeni illere doğru da genişletmek durumundayız. Bu, bugün karşı karşıya bulunduğumuz temel önemde sorunlardan ve dolayısıyla güncel görevlerden biridir.

Burada karşımıza çıkan en temel güçlük, dolayısıyla da çözülmesi gereken temel önemde sorun, kadro sorunudur. Bugün partinin saflarında çalışmada aktif konumda bulunan önemli sayıda militan vardır. Fakat parti örgütlenmesini geliştirip yayacak yeterli sayıda kadrodan buna rağmen yoksundur. Bu çelişki sıradan militan ile eğitimli ve deneyimli profesyonel parti kadrosu arasındaki farktan kaynaklanmaktadır. Bugün birincisinin artışı ile ikincisinin artışı arasında, ikincisi aleyhine anlaşılır fakat gitgide büyüyen bir dengesizlik vardır.

Kuruluş Kongresi'ni izleyen darbelerin yarattığı örgütsel gerileme, herşeye rağmen sürdürülen çalışmanın kazandırdığı insan malzemesinin örgüt yaşamı içerisine çekilmesini ve parti örgütünün denetimi altında çok yönlü ve sistematik eğitimini zora soktu. İllegal parti örgütünün çalışmada geri çekildiği, kendini korumaya ve yeniden düzenlemeye çalıştığı bir evrede, parti çalışmasında doğan zayıflama açık alandaki güç ve imkanların etkin bir kullanımıyla dengelenmeye çalışıldı. Partiye soluk aldıran ve zaman kazandıran bu yerinde tutum, beraberinde, partinin etkisinin genişlemesiyle birlikte kazanılan güçlerin daha çok açık kanallara yönelmesini getirdi.

Açık çalışmanın belli bakımlardan avantajları, buraya yönelen güçlerin siyasal çalışma içerisinde kendilerini belli bakımlardan bulmasını kolaylaştırsa bile, öte yandan, bu aynı güçlerin örgüt yaşamı ya da çeperi içerisindeki çok yönlü eğitiminden yoksun kalmasına yolaçtı. Örgüt yaşamı, illegal çalışma deneyimi, ancak bununla ulaşılabilecek bütünsel profesyonel devrimci kimlik ve deneyim, parti çizgisine ve birikmiş deneyimine dayalı sistematik eğitim vb. bakımlardan, bu güçlerin eğitimi eksik, yetersiz ve tekyanlı kaldı. Bu ise, bu alana yığılan militan insan malzemesinin illegal parti örgütüne çekilmesini zora soktuğu gibi, herşeye rağmen çekilenlerin ise parti

yaşamına ve çalışmasına uyumunda ciddi güçlükleri açığa çıkardı. Açığa çıkan bu güçlüklerin gerisinde yeniden inşa sürecinin henüz sınırlı mesafeler katetmiş olması, aynı anlama gelmek üzere, oturmuş bir parti yaşamı ve örgütünün olamaması da belirgin bir rol oynadı.

Nedenleri ne olursa olsun, saflarımıza yığılan ve sayıları giderek de artan militan insan potansiyelini gereğince kadrolaştıramamak, bu yoldaşları parti çizgisi, deneyimi, değerleri temelinde ve bütünsel parti yaşamı içerisinde eğitememek, halihazırda temel bir sorun olarak durmaktadır önümüzde. Bu sorun, yeterince ve gereğince kadrolaşamamanın olduğu kadar, parti örgütünü ihtiyaç duyulan ve arzu edilen ölçülerde geliştirip güçlendirememenin nedenlerine de ışık tutmaktadır. Sıradan militanı kadrolaştırmak, bu kadrolara dayanarak parti çalışmasını olduğu kadar parti örgütlenmesini de güçlendirip yaymak, günümüzün temel önemde bir görevidir. Dolayısıyla II. Parti Kongresi'nin üzerinde yoğunlaşması gereken temel önemde bir başka sorundur.

Burada çözümü birbirine bağlı ikili bir sorun alanı var. Bir yandan, partinin genel siyasal etkisiyle partiye yönelen güçlerin belirgin bir ağırlıkla açık kanallara yönelmesini engelleyebilmek için, illegal parti örgütünü güçlendirmek ve parti örgütünün bu alanına yönelimi kolaylaştıracak önlemleri almak gerekir. Öte yandan ise, (…)

Temelde gerekli olan, parti kadrolarını öncelikle partinin ideolojik çizgisi ve deneyim birikimi temelinde sistematik biçimde eğitmek; pratik çalışma ve zorlu sınavlar içerisinde güçlendirip çelikleştirmek; sınıf ve kitle çalışmasının deneyimleri ile donatmak; ve bütün bunları devrimci örgüt yaşamı ve ilişkileri içerisinde gerçekleştirmektir.

Sorunun önemi, yakıcılığı ve güçlükleri ortadadır. Konuyu bütün bu açılardan ele almak ve temel önemdeki bu soruna ilişkin olarak partinin önüne çözücü perspektif koymak II. Parti Kongresi'nin bir başka temel gündemi olmalıdır.

11) Gençlik alanında devrimci güç odağı olmayı başarmak:

Birçok konuyu ayrıntıları ile ele alıp tartışan Kuruluş Kongresi'nin gençlik gibi önemli bir sorun ve çalışma alanı konusunda kamuoyuna sunulabilen tartışmalar yapmamış olması muhakkak ki birçok yoldaşın dikkatini çekmiştir. Gerçekte, Kuruluş Kongresi'nin çalışma gündemi saptanırken, gençlik sorunu ve çalışması ele alınacak temel gündem maddelerinden biri olarak saptanmıştı ve bu çalışma alanı üzerinden deneyime sahip yoldaşlardan bir komisyon da kurulmuştu. Fakat bu komisyon başarılı bir hazırlık çalışması yürütemedi ve dolayısıyla kongre için işlevli bir tartışma platformu yaratamadı. Bu yetersizlik kongrenin resmi oturumlarındaki zaman sıkışıklığı ile de bütünleşince, gençlik sorunu ve çalışması üzerine tartışma ve değerlendirmeler partiye ve kamuoyuna sunulamayacak kadar sınırlı ve zayıf kaldı.

Oysa Kuruluş Kongresi'nde özellikle gençlik çalışması üzerine kapsamlı bir değerlendirme parti için bir ihtiyaçtı. Zira '90'lı yılların ilk yarısında hep belli bir düzeyde seyretmiş bu çalışma sonraki yıllarda zaman içinde zayıflamış ve Kuruluş Kongresi'nin toplandığı evrede örneğin İstanbul gençlik çalışması neredeyse tümden sıfırlanmıştı. Kuruluş Kongresi'nde bunun nedenlerini tahlil etmek, gençlik hareketinin somut durumu ve sorunları üzerine bir değerlendirme yapmak ve bundan hareketle yeni dönem gençlik çalışmamıza bir çerçeve çıkarmak gerekirdi. Gençlik çalışmasında kongre sonrası döneme böyle bir zayıflıkla girdik ve bu kongreyi izleyen dönemde partinin karşı karşıya kaldığı sorunlarla da birleşince, gençlik çalışmasında daha geriye düşmediysek bile bir ilerleme de sağlayamadık.

Bununla birlikte, özellikle '99-'00 öğrenim yılından başlayarak bu alandaki çalışma belirgin bir toparlanma ve güçlenme sürecine girdi. Bu gelişmeden de alınan güçle *Ekim*'in Temmuz 2000 tarihli 216. sayısında, gençlik hareketinin mevcut durumunu saptayan ve bunu partinin gençlik çalışmasına bir çerçeve çizmekle birleştiren temel önemde bir değerlendirme yayınlandı *(Gençlik Hareketi ve Partinin Güncel Sorumlulukları).*

O zamandan bu yana aradan iki yıl geçti ve bugün partinin gençlik çalışması en güçlü evresinde bulunmaktadır. Biri dışında tüm öteki büyük kentlerdeki gençlik çalışması belli temel birimler üzerinde derinleşmiş, bu arada çalışma taşra kentlerine de yayılmaya başlamıştır.

Liseli gençlik içerisinde de ilk önemli mevzilerini kazanmaya başlayan bu çalışmanın en önemli üstünlüğü, büyük ölçüde gençlik alanındaki güçlerimizin kendi öz inisiyatifleri ve çabalarıyla sürdürülüyor olmasındadır. Yine aynı güçlerin kendi öz çabasıyla gençlik yayını da yayın periyodunda belli bir düzene oturmuştur. Daha da önemlisi, gençlik hareketinin sorunlarını işleyen, deneyimlerini sunan ve özgün politikalar üretebilen işlevli bir yayın çizgisine kavuşmuştur. Bu temel önemde başarı geride bıraktığımız öğrenim yılı içerisinde elde edildi. Bu aynı yıl içerisinde öğrenci gençliğin gündemini başarıyla yakalayabilen etkin bir kampanyayla, gençlik çalışmamız önemli bir gelişme sağladı.

Bugün gençlik hareketi içerisinde partimiz, gençlik hareketinin devrimci odağını temsil eden bir güç olarak gitgide öne çıkmaktadır. Konunun II. Parti Kongresi'nde temel önemde bir gündem maddesi olarak ele alınması ihtiyacı da buna bağlı olarak belirmektedir. II. Parti Kongresi gençlik hareketinin mevcut durumunu ayırdedici özellikleri ile saptamalı, iki kongre arası dönemdeki gençlik çalışmamızın genel bir bilançosunu çıkarmalı, ve nihayet yeni dönem gençlik çalışmamız için yol gösterici bir çerçeve ortaya koymalıdır. (*Ekim*'in yukarıda andığımız Temmuz 2000 tarihli başyazısı, konuya ilişkin kongre tartışmaları için bir ön çerçeve olarak ele alınabilinir).

Gençlik çalışması çerçevesinde ele alınması gereken en önemli konu ve sorunlar şöyle sıralanabilir:

- Önümüzdeki dönem için öğrenci gençliğin gündeminin isabetle saptanması.
- Devrimci bir çizgide fakat geniş gençlik kitlelerini etkilemeyi ve kucaklamayı hedefleyen bir gençlik kitle çalışmasının sorunları.
- Gençlik hareketindeki yeni gelişme ve ilerlemelerin ışığında gençlik örgütlenmesinin sorunları.
- Reformist, kemalist-milliyetçi ve Kürt milliyetçisi akımların gençlik hareketi içindeki etkisine karşı sistematik ve etkin bir mücadelenin gerekleri.
- Devrimci kültür ve sanat mirasımızın gençlik kitlelerinin devrimci eğitiminde etkin biçimde kullanımı sorunu.
- Kültür-sanat araç ve kurumlarının yanı sıra, özellikle liseli gençliğin ve semt emekçi gençliğinin kazanılmasında sportif kurum ve araçların kullanımı sorunu.
- Semt emekçi gençliği içinde çalışmanın sorunları.
- Gençlik alanındaki güçlerimizin çok yönlü eğitimi ve partinin gençlik çalışmasının yükünü asgari bir başarıyla üstlenecek düzeyde kadrolaşması.
- Gençliğe yönelik yayınları üzerine değerlendirme.

12) Kadın çalışmasında ilk önemli adımların atılması:

Kadın sorunu ve kadın çalışmasının sorunları Kuruluş Kongresi'ni izleyen dönemde açıklığa kavuşturulması gereken temel önemde bir konu olarak duruyordu partinin önünde. Buna yönelik bazı ilk girişimler olmakla birlikte, konu bugüne kadar gereğince ele alınamadı. Pratik kadın çalışmasına yönelik bazı ilk girişimlere rağmen bu da kendi içinde fazlaca ilerletilemeden, daha çok sınırlı bir 8 Mart dönemi çabası ve deneyimi olarak kaldı.

Fakat toplumsal yaşamımızın ve devrimci sınıf mücadelesinin temel sorunlarından biri olan bu konuda asgari bir ilk açıklığı sağlamak ve bunu genel çalışmamızın bir parçası ve yönü olarak etkin bir pratik kadın çalışmasına dayanak yapmak, gelinen yerde artık kendini dayatan bir zorunluluk olarak durmaktadır önümüzde. Konu bu çerçevede ikinci parti kongresinin temel bir gündem maddesi olmalıdır. II. Parti Kongresi, sorunun teorik yönlerini açıklığa kavuşturmak ve pratik çalışmaya dönemin koşullarına uygun bir çerçeve çizmek doğrultusunda, hiç değilse ilk hareket noktalarını ortaya koymalıdır.

Kadın sorunu ve çalışması çerçevesinde kongrede ele alınması gereken en önemli ve öncelikli noktalar şöyle sıralanabilir:

- Partinin kadın sorununu ele alışının temel esasları.
- İçinden geçmekte olduğumuz dönemde partinin yürüteceği kadın çalışmasının somutlanmış çerçevesi.
- Parti kadrolarının ve çeperinin kadın sorununda sağlam bir bakışaçısıyla donatılmasının gerekleri.
- Kadın çalışmasına yöneltilecek kadroların özel eğitimi ve donanımı alanında yapılması gerekenler.
- Sınıf çalışması içinde kadın çalışmasının özgün yönleri ve gerekleri.
- Çalışma bölgesi olarak seçilen işçi semtlerinde genellikle işçi eşlerinden oluşan ev kadınlarına yönelik çalışmanın sorunları.
- Kadın örgütlenmesi sorunu.
- Halihazırdaki feminist akımlara ve kadın örgütlenmelerine karşı tutum.

13) Devrimci kültür ve sanatın kitle çalışmasında ve sınıf mücadelesinde etkin kullanımı:

Devrimci kültür ve sanatın kitle çalışmasında ve sınıf mücadelesinde kullanımı alanında gerek kavrayış gerekse pratik çalışma planında ilk önemli adımları atmış ve belli bir ilk deneyimi edinmiş bulunuyoruz. Konuya ilişkin olarak biri PYO'da öteki *Ekim*'de yayınlanmış iki önemli değerlendirme metni de var elimizde. İlk pratik deneyimlerle birlikte bu iki temel metin kongredeki tartışma ve değerlendirmeler için şimdiden bir ön çerçeve oluşturmaktadır.

Bu alanda ele alınması gereken en önemli sorunlar şöyle sıralanabilir:

- Kültür ve sanatın toplum yaşamındaki yeri ve devrimci sınıf mücadelesindeki işlevi konusunda partinin eğitimi.
- Evrensel ve ulusal planda savunduğumuz ve dayandığımız ilerici-devrimci kültür mirası konusunda açıklık.
- Halihazırdaki kültür kurumlarının ilk çalışma deneyimlerinin değerlendirilmesi ve bu çalışmanın etkin, işlevli ve amaca uygun hale getirilmesi için atılması gereken adımların ve alınması gereken önlemlerin saptanması.
- Toplumumuzun halihazırdaki ilerici, devrimci kültür-sanat insanlarıyla buluşabilmenin sorunları.

-VI-

14) II. Parti Kongresi hazırlık süreci üzerine:

Başlamış bulunan ikinci kongreye hazırlık süreci partinin bütününde yoğun bir inceleme, tartışma ve değerlendirme süreci olarak yaşanabilmelidir. Tüm bunlar, tek tek parti üyelerinin bireysel sorumluluğu olduğu kadar parti organlarının da kolektif sorumluluğudur. Bu ikisi amaca uygun bir biçimde başarıyla birleştirilmelidir.

Süreç boyunca burada sıralanan gündem konularıyla bağlantılı olarak parti üyeleri ve organları görüş ve önerilerini partiye sunabilirler.

Her parti kongresi süreci kaçınılmaz olarak belirli bir içe kapanma sonucu yaratır, bu ise partinin genel çalışmasının ivmesini bir süre için düşürür. Bunu biz Kuruluş Kongresi sürecinde somut olarak yaşadık. II. kongre süreci de belli sınırlar içerisinde bir içe kapanmayı beraberinde getirebilir. Fakat yine de bu, partinin temposunu henüz yeni yeni bulmuş örgütsel-siyasal çalışmasını zayıflatmayacak biçimde yapılabilmeli, buna ilişkin önlemlerle birleştirilebilmelidir. Kuruluş Kongresinin deneyimi olumsuz dersleriyle bu açıdan uyarıcıdır. Ön süreçler, fiili hazırlık çalışması ve resmi oturumlarıyla birlikte 7-8 ayı bulan Kuruluş Kongresi çalışması, yazık ki birçok bakımdan ve birçok alanda parti çalışmasında genel bir gerilemeye yolaçtı.

Kuruluş çalışmasının ağır yükü çerçevesinde herşeye rağmen belli bir mantığı olan bu durumu hiçbir biçimde tekrarlayamayız. II. Parti Kongresi süreci nispeten kısa bir zaman dilimine sığdırılmak ve parti çalışmasında herhangi bir gerilemeye yolaçmayacak önlemlerle birleştirilmek durumundadır.

Yeri geldikçe bu metinde şimdiden hatırlatmış bulunuyoruz. II. Parti Kongresi, birinci kongrenin özellikle siyasal ve örgütsel sorunlara dair birikiminin yanı sıra, iki kongre arası dönemde partinin bu alanda ortaya koyduğu temel değerlendirmelerden de en iyi biçimde yararlanmak durumundadır.

Kuruluş Kongresi çalışmasının çok büyük

ölçüde kitaplaştırılmış bulunması ve iki kongre arası dönemdeki en önemli parti değerlendirmelerinin önümüzdeki dönemde kitaplaştırılacak olması, parti üyeleri ile organları için önemli bir kolaylık olacaktır. Bu durumda bu birikimden en iyi biçimde yararlanmak, yoldaşlarımızın ve organlarımızın sorumluluğuna kalmıştır. Bu sorumluluğun gereklerine uygun hareket etmek, başarılı bir II. Parti Kongresi çalışmasının zorunlu önkoşuludur. Zira Kuruluş Kongresi birikimine yaslanmayan ve iki korgre arası dönemin düşünce ve deneyim birikiminden en iyi biçimde yararlanamayan bir yeni parti kongresinin, yeni dönemde partinin önünün açacak ve onu yeni başarılara taşıyacak bir çalışma ortaya koyması kolay olmayacaktır.

Kuruluş Kongresi materyali ile bağlantılı olarak önereceğimiz kitaplar şunlardır:

- *Uluslararası Durum Üzerine*
- *Devrimci Taktiğin sorunları*
- *Sınıf Çalışmasının Sorunları*
- *Örgüt Sorunları*
- *Parti Tüzüğü Üzerine*

15) II. Parti Kongresi'nin güvenliği üzerine (...)

Partiyi her alanda güçlendirecek II. Parti Kongresi için ileri!

Devirmeyen darbe güçlendirdi; parti için gerçekten zor olan bir dönem başarıyla geride bırakıldı. şimdi partiyi çok yönlü zorlu görevlerle yüklü bir dönem beklemektedir. Böyle bir dönemi yeni bir kongreyle karşılamak partimiz için büyük bir olanaktır. Bu olanağı başarı ile değerlendirmek, güncel devrimci görevleri başarıyla omuzlamaktan öteye tarihe karşı gerçek bir borçtur.

Partimizin kuruluş bildirisi, TKİP'nin kuruluşunun tarihsel anlamını bir dizi madde halinde sıralarken, bunlardan biri olarak şuna işaret etmektedir: *"Partimizin kuruluşu, onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır."*

Burada anlatılmaya çalışılanı tam olarak anlayabilmek ve bunun partimize yüklediği büyük tarihi sorumluluğu tam olarak değerlendirebilmek için, yukarıda özetlenen sol hareket tablosunu özellikle gözönünde bulundurmak durumundayız. Kestirmeden çıkaracağımız kısa sonuç şudur: Devrimci ve reformist kanatlarıyla sol hareketin iç karartıcı tablosu partimizin omuzlarına gerçekten tarihsel önemde sorumluluklar yüklüyor. Güncel sorumluluklarımıza ve partimizin II. Parti Kongresi'nin yerine getirmesi gereken misyona buradan da bakabilmeliyiz.

Tüm parti üyelerini II. Parti Kongresi hazırlık çalışmalarını bu bilinçle, buna uygun bir enerji ve sorumlulukla ele almaya çağırıyoruz. Bunu başarabilirsek eğer, partimizin halihazırda katettiği mesafeyi güvencelemekle kalmayacak, Türkiye'nin devrimci geleceğini kucaklama doğrultusunda yeni adımların da önünü açmış olacağız.

Yaşasın TKİP!
Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

Merkez Komitesi
Temmuz 2002

Sınıf eksenli emekçi kadın...

(Baştarafı s.29'da)

kaldırmakta yetersiz kalabiliyoruz. Daha geniş kadın kitlelerinin önümüze çıkardığı sorunlar ise çok daha zorlayıcı olabiliyor. Erkek egemen anlayışın sarıp sarmaladığı bir kadın gerçeğine, emekçi kadınlarda mevcut olan güvensizliklerin nasıl aşılacağına dair yanıtları ancak, ortaya koymaya çalıştığımız türden bir mücadele pratiği içinde bulabileceğiz.

İşçi ve emekçi kadının çok yönlü ezilmişliğinin kaynaklık ettiği devrimci enerjinin açığa çıkartılması gibi temel önemde bir görev ve sorumlulukla yüzyüzeyiz. Geniş emekçi kadın kitlelerini mücadeleye çekmede katedeceğimiz mesafe parti ve devrim davasında alacağımız yolun da kısalması anlamına gelecektir.

Açık çalışma ve iç illegalite

Siyasal ve örgütsel çalışmamızın temel ve öncelikli sorunları üzerinden toplanan II. Parti Kongresi ile partimiz yeni bir döneme adım atmış bulunuyor. Yeni bir dönem, yeni hedeflerin, yeni görev ve sorumluluk alanlarının genişlemesi ve büyümesi anlamına gelmektedir. Önümüzdeki süreçte, partiyi büyütmenin ve güçlendirmenin çok yönlü sorunlarıyla karşı karşıya bulunuyoruz.

"Yeni bir dönem" tanımlanması elbette mevcut sorunlarımızın kendiliğinden geride kaldığı anlamına gelmiyor. Yeni dönemde parti yaşamının sorunlarına, zaaflarına ve zayıflık alanlarına karşı çok yönlü, sistemli ve sürekli bir iç mücadelenin yürütülmesi hayati bir önem taşımaktadır. Yeni bir dönemi kazanmak aynı zamanda bu mücadelenin başarısı koşullarında mümkün olacaktır. Bunun yolu ise parti yaşamımızı zora sokan, zaafa uğratan tutum ve davranışlardan kaçınmak, ilke ve kurallara dayalı disiplinli bir devrimci iç yaşamı örgütlemekten geçmektedir.

Bugünün Türkiye'sinde devrimci siyasal mücadele sürekli tahkim edilen terör rejimi koşullarında yürütülmektedir. Siyasi polis, MİT vb. kurumları ile devletin tüm baskı ve zor aygıtları devrimci siyasal faaliyeti tasfiye etmeyi, sık sık vurduğu darbelerle güçten düşürmeyi, sürekli bir savunma pozisyonuna iterek rahat çalışamaz koşullar içerisine sokmayı hedeflemektedir. Sermaye devletinin terör aygıtları devrimci siyasal faaliyeti dar bir alana hapsetmeyi, işçi ve emekçilerden soyutlayıp tecrit ederek tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Bu politikaları boşa çıkarmanın temel yönlerinden biri de, ilkelere dayanan kurallı ve disiplinli bir devrimci iç yaşamı oturtmaktan geçiyor.

Devrimci siyasal mücadelede süreklilik büyük bir önem taşımaktadır. Siyasal mücadelenin ve faaliyetin sürekliliğinin temel koşullu ise, illegal temellere dayalı ve bunun gereklerine uygun bir örgütsel yaşamını varlığıdır. Devrimci iktidar perspektifinin ciddiyeti, örgütsel yaşamın ilkelere dayalı kurallı ve disiplinli bir zeminde hayat bulmasını zorunlu kılar. Bu alandaki her zayıflık ve zaafiyet, devrimci iktidar perspektifinin ciddiyetini tartışmalı hale getirir.

Partimizin iç süreçlerinden kaynaklı "zorunlu" bazı durumların karşımıza çıkardığı bir takım sorunlarla bugün de yüzyüze bulunuyoruz. Ancak bu sorunlar sürecin önümüze çıkardığı geçici "yan sonuçlar" olarak görülmelidir. Bu sorunların kendini ürettiği zeminler ortadan kaldırılmadan, "yan sonuçlar"ın da geride bırakılması mümkün olmayacaktır. Bunun için sistemli ve sürekli bir iç eğitim ve mücadelenin zorunlu olduğu gerçeği bilince çıkarılmalı, zaaf ve yetersizliklere karşı sistemli ve sürekli bir mücadele yürütülmelidir.

Açıktır ki, bugün işaret ettiğimiz sorunların kendini ürettiği nesnel bir zemin vardır. Bu zemin genel bir nitelik taşımakla birlikte, özellikle açık siyasal faaliyetin yürütüldüğü alanlarda kendini daha belirgin bir tarzda gösterebilmektedir.

Partimiz devrimci siyasal yaşama adım attığı günden itibaren örgütsel güvenlik sorununu "maddi açıdan bir varlık yokluk sorunu" olarak tanımladı. İllegalite ve gizlilik kurallarını ciddiye almayı, davayı ve Partiyi ciddiye almanın temel önemde bir ölçütü olarak değerlendirdi. Bunu aynı zamanda devrimci bir partinin "iç illegalite" sorunu üzerinden de tanımladı. Davasını ve partisini ciddiye alan her komünist için, devrimci siyasal yaşamın geleceğini ve sürekliliğini güvence altına altına almada hayati bir yere ve öneme sahip olan iç illegalite sorunu, bunun gereği olan ilke ve kurallara uygun bir örgütsel yaşama tam uyum, vazgeçilmez bir ilke olmalıdır. Bunun bilinciyle hareket etmek, bunun zorunlu kıldığı tutum ve davranışları gündelik yaşamda ve devrimci siyasal faaliyetin her anında gözetmek ve göstermek, bunu bir yaşam ve davranış biçimi haline getirmek her örgütlü komünistin vazgeçilmez görevidir. Bu alanda ortaya

çıkan zaaf ve zayıflıkları yeterince önemsemeyen, bu açıdan sorunlu bir pratik sergileyen her komünist kadro, niyetinden bağımsız olarak davaya ve partiye ciddi zarar veriyor demektir.

İç illegalitenin kavranışı noktasında özellikle açık siyasal çalışma içindeki kadrolarda bir zayıflık sözkonusudur. Açık örgütsel bilince sahip bir komünist için ilkelere dayalı kurallı ve disiplinli bir yaşam, sadece illegal faaliyet alanında ve bu alanın kadrolarınca uyulması gereken bir "zorunlu durum" olarak görülemez. Böyle bir algılama devrimci örgüt yaşamı konusunda bir bilinç çarpıklığının ifadesi olabilir ancak. Devrimci siyasal yaşam ve faaliyet bir bütündür. Bir komünist, hiçbir biçimde konumlandığı alana bakmadan ve faaliyet yürüttüğü zemine göre davranma "rahat"lığına girmeden, bu bütünsel kimliğe göre düşünmeli ve davranmalı, devrimci görev ve sorumluluklarına buradan bakabilmelidir.

Bugün açık çalışmada, bir ölçüde bu çalışma alanının kendi doğasından gelen, bunun şekillendirdiği tek yanlı kimliklerle karşı karşıyayız. Bu tek yanlı ve haliyle eksikli şekillenmeyi koşullayan bir "nesnel" zemin var kuşkusuz. Bu nesnel zemin kendiliğinden bir biçimde kendi sonuçlarını da yaratmaktadır. Ancak bu hiç de durumun "nesnellik" üzerinden meşru görülmesi anlamına gelmemektedir. Tüm sorun buna karşı bilinçli bir biçimde davranabilmek, bu tür etki ve sonuçlara karşı bilinçli bir tutumla mücadele içinde olabilmek, bunun devrimci kişilikte yaratabileceği bozucu etkilere bilinçli bir biçimde direnebilmektir.

Hiçbir biçimde bu alanda yaşanan sorunlarını üzerinden atlanmamalıdır. Zira bu alanda birikmiş sorunların geride bırakılması çabasının başarısı, geleceğimizin ve dolayısıyla sürekliliğimizin de temel güvencelerinden biri olacaktır.

***

"Kurallı bir yaşamı ve iç illegalitesi olmayan bir örgüt (ki iç illegalitesi olmayan bir örgütün genel bir illegalitesi de olmaz) kendi içinde gizliliği ve kuralları uygulamayan bir örgüt, bunu düşmanına karşı da uygulayamaz."

Bu tanımlama üzerinden bakıldığında, açık siyasal çalışma alanının, bu açıdan ciddi bazı sorunlarla karşı karşıya bulunduğunu ifade etmek gerekir. Bu alanda "İç illegalitenin titizliği"ni yeterince gözeten bilinçli bir tutum, bunu tamamlayan bir davranış çizgisi, yazık ki henüz yerleşmiş ve oturmuş değil. Kimi yoldaşlarımız bu sorunun taşıdığı kritik önemin henüz farkında bile değiller. Yıllara varan devrimci bir çalışma ve pratiğin içerisinde olunduğu halde, bu sorunun taşıdığı çok kritik önem yeterince kavranamayabiliyor. Dolayısıyla, bu konuda bir bilinç açıklığına dayalı bir davranış çizgisinin sürekli olarak korunması ve sağlamlaştırılması ihtiyacı tüm yakıcılığı ve önemi ile ortada duruyor.

Bugün geçmişe göre örgütsel bir genişleme içinde olsak bile henüz oldukça "dar bir örgüt" olduğumuz gerçeği yine de unutulmamalıdır. Sınıf ve emekçi kitlelerle birleşmenin hala da çözülmesi gereken bir sorun olarak önümüzde durduğu bugünkü koşullarda, bu zayıflık daha da önem kazanmaktadır. Bu "darlık" yer yer kaçınılmaz bir biçimde bir iç içeliğe yol açabiliyor. Açık çalışmanın zorunlu olarak biraraya gelmeyi gerektirdiği durumlarda, çalışmayı ve ilişkileri deşifre eden zeminler kolayca ortaya çıkabiliyor. Böyle ortamlar örgütsel sorunların rastgele tartışıldığı, ilişkilerin gelişi güzel kurulduğu, yatay ilişkilerin geliştirildiği, bir dizi sorunun oluorta tartışıldığı bir zemine dönüşebiliyor. Bu tablo hiçbir biçimde kabul edileme, bir nebze olsun hoş görülemez.

İç illegalite çerçevesinde gerekli olmayanı öğrenmemek gibi bir zihniyeti, bir kültürü, bir davranış tarzını kesin olarak oturtmak, iç illegalite bilincini ve bakışını sağlam bir biçimde yerleştirmek zorundayız. Kendi meşru platformunda dile getirilip açıklanmayan hiçbir düşünce ve davranışı meşru kabul edilmemelidir. Birim ve kolektiflerde tartışılması gereken sorunların farklı zeminlerde tartışılması ve gündeme getirilmesinin, iç illegaletinin kesin bir biçimde ihlali anlamına geldiği, iç yaşamımızı bozduğu ve partinin güvenliğini zaafa uğrattığı bilinmelidir.

Tüm güçlerimiz, partimizin yeni bir döneme adım attığı bugünlerde, küçük-burjuva bir kimlik ve zihniyetin ifadesi olan çevrecilik, ahbapçavuşluk vb. türden

ilişkilerin iç illegalitiyi tahrip ettiğini, bu davranışların partinin siyasi polisi karşı mücadelesini zaafa uğrattığını ve devrimci iç yaşamımızı bozucu bir rol oynadığını ve dolayısıyla partimizi düşmanın saldırısına açık hale getirebileceğini asla akıldan çıkarmamalıyız.

Bugün örgütsel yaşamımızda iç illegalitenin ihlali anlamına gelecek onlarca somut örnek vermek mümkündür, fakat bunları burada ifade etmenin bir anlamı yoktur. Bu örnekler kendi yaşam ve faaliyet alanlarımızda her gün döne döne yaşanmaktadır. Önemli olan ihtilalci bir partinin kadro ve militanları olarak, partimizin devrimci iddiasını ve konumunu tartışmalı bir zemine sürükleme riski taşıyan böyle tutum ve davranışlardan kaçınabilmektir. Her yoldaşımız kendi pratiğine ve duruşuna bu gözle bakabilmelidir. Bu açıdan ortaya konulacak özeleştirel her tutum ve davranış hem bir bütün olarak partimizi ve hem de bunu yapan her yoldaşımızı geliştirip güçlendirecektir. Kendi zaaf ve zayıflıklarına karşı savaşmasını bilmeyenler, düşmanına karşı savaşma gücü ve iradesini de asla gösteremezler. Bu gerçeğin bilincinde olmak ve buna göre davranmak, her ciddi komünistin ihmal edilemez görev ve sorumluluğudur.

Zorlu bir dönemden geçiyoruz. "Zor dönem devrimcileri" olarak iddiamızı ve misyonumuzu ciddiye almak, her şeyden önce düşmanımızı ciddiye almayı gerektirir. Bu alanda sergilenecek her zayıflığın partimizin geleceğini ve sürekliliğini tehlikeye sokacağı gerçeğini hiçbir biçimde akıldan çıkarmamalıyız.

"TKİP toplumumuzun devrimci geleceğini..."

(Baştarafı s.31'de)

Dostlar, yoldaşlar,

Son zamanlarda Türkiye'ye düzenin egemenleri tarafından bilinçli ve sistemli bir biçimde körüklenen ırkçı şoven bir atmosfer hakim. Kürt sorununun ağırlığı altında bunalan ve kendi içinde bir iktidar dalaşı yaşayan burjuva gericiliği, böyle bir atmosferden çok yönlü yararlar umuyor. Bu onların elinde, işçileri ve emekçileri bölmenin, sersemletmenin, sosyal hoşnutsuzluklarını saptırmanın, böylece mücadeleden alıkoymanın ve düzene bağlamanın da bir yolu ve yöntemi haline gelmiş durumda. Fakat bu kirliliği ölçüsünde tehlikeli de bir oyundur. Halkları birbirine düşürmenin sorumluluğu ağırdır ve Türk burjuva gericiliğinin bunun altından kolay kolay kalkamayacağı da daha bugünden bellidir.

Bu oyunu bozmak, bunun için de başta Türk ve Kürt emekçileri olmak üzere bütün milliyetlerden emekçiler olarak birleşmek ve kenetlenmek durumundayız. Bunu başarabilmek için de faşizmin, ırkçılığın, inkarcılığın karşısına dikilmek, mazlum Kürt halkının tümüyle meşru, tümüyle haklı ulusal haklarını desteklemek zorundayız. Ortadaki kirli oyunu bozmanın yolu buradan geçmektedir.

Bütün bu oyun Kürt sorunu üzerinden oynanıyor, ama bu sorunun özü karartılarak yapılıyor. "Terör" ya da "teröre karşı mücadele" eksenli tüm o kirli söylem ve demogojinin anlamı ve amacı budur. Amaç Kürt sorununu, onun bütün bir özünü ve kapsamını gözlerden gizlemek, inkara ve imhaya dayalı tarihsel çizgiyi sürdürebilmektir. Oysa Kürt sorunu, zorla köleleştirilmiş, en temel insani ve ulusal haklarından yoksun bırakılmış bir halkın özgürlük ve eşitlik sorunudur. Türkiye'nin emekçileri mazlum Kürt ulusunun bu haklı istemlerini yüreklilikle desteklemelidirler. Bunu yaptıkları ölçüde burjuva gericiliğinin oyunlarını boşa çıkaracak, böylece her iki halkın devrimci birliğinin yolunu açacaklardır.

Hepinizi içten devrimci duygularla selamlıyorum...

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Yaşasın Proletarya Devrmi ve Sosyalizm!

Sermayenin "önleyici vuruş"una karşı işçi sınıfının devrimci enerjisini örgütlemek!

Emperyalist-kapitalist düzeninin efendileri, sömürü, yağma ve köleliğe dayalı saltanatlarının devamını sağlamak için, hizmetindeki görevlileri her zaman yeni araç ve yöntemler keşfetmeye yöneltirler. Zira insanın insan tarafından sömürüsüne dayalı bu düzen, uzlaşmaz sınıf çelişkileri sürekli üretmektedir. Döne döne üretilen bu çelişkiler sınıf çatışmalarını süreklileştirmekle kalmaz, bu çatışmaların işçi sınıfı ve emekçi müttefikleri lehine çözülmesi için uygun zeminler de hazırlar. İşte bu olgu, kapitalist asalaklarla onların devletinin başındaki militarist-bürokratik kastın en büyük korkusudur.

İşbirlikçi burjuvazi, onun egemenlik aracı olan devlet aygıtının tepesindekiler ve düzene akıl hocalığı yapan görevliler, kapitalist üretim ilişkilerinin kaçınılmaz sonucu olan sınıf çatışmalarının, eninde sonunda bu düzenin sonunu getirebilecek bir niteliğe bürünmesinin kaçınılmaz olduğunun bilincindedirler. Bu bilinç, kapitalistleri ve onların devletini, insanlığı barbarlığa sürüklemekten başka bir işe yaramaz hale gelen düzenlerini korumak için her yola başvuracak kadar vahşileştirir.

Düzen karşıtı hareketleri güçlenmeden ezmenin taktiği

"Önleyici vuruş" yeni bir taktik olmamakla birlikte (örneğin İsrail'in Haziran 1967'de Arap devletlerine saldırısı da "önleyici vuruş" kapsamındaydı) Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'u vuran 11 Eylül saldırılarından sonra, düzen bekçisi cellat takımının temel politikalarından biri olarak uygulanmaya başladı. Madrid ve Londra'da gerçekleşen bombalı saldırıları bahane eden kapitalist devletler, namluları pervasızca muhalif güçlere yönlettiler. Bu gerici devletler artık hedef almak istedikleri kişi, örgüt veya partileri "terörist" ilan etmeyi, saldırıya geçmek için yeterli sebep sayıyorlar.

Bu süreci sevinçle karşılayan Türk sermaye devletinin şefleri de, hem gerici faşizan zihniyetleri, hem emperyalist güçler adına yarım asır boyunca tetikçilik yapmış olmalarınr etkisiyle daha da azgınlaştılar. Neoliberal saldırılar, devlet terörü ve ırkçı-şoven histerinin tırmandırılması, Kürt halkının özgürlük özlemlerine saldırı, komşu halkları kıyımdan geçiren emperyalist-siyonist güçlerle suç ortaklığı... İşbirlikçi sermaye iktidarının suç listesini kabartan bu saldırı furyası açık ki, işçi sınıfını, emekçileri ve ezilen Kürt halkını hedef almaktadır. Hem içe hem dışa dönük bu saldırganlık, "önleyici vuruş" doktrinine tastamam uymaktadır. Görünen o ki, Washington'daki efendilerini örnek alan Ankara'daki rejim bekçileri, "önleyici vuruş" doktrinini iç politikanın merkezine yerleştirmiş bulunuyorlar.

Rejimi koruma kaygısının dayattığı politika!

"Önleyici vuruş" doktrinini formüle eden ABD emperyalizminin görevli "akıl hocaları", burjuva yasallığını ayaklar altına alan bu tercihe elbette durduk yerde başvurmadılar. Onlar, hizmetinde oldukları dünya jandarmasının bu konumunu yitirme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu saptayarak, ABD savaş makinesinin son teknoloji ürünü silahlara dayalı gücünü en yıkıcı biçimde kullanması gerektiğini savundular. Amerikan tekellerinin Beyaz Saray'daki temsilcileri de bu politikaya onay verdiler. Kısacası, bu fütursuz saldırganlık, emperyalist Amerikan rejiminin açmazlarının ürünüdür.

Washington'daki efendilerinin izinden giden işbirlikçi Türk burjuvazisi ve onun devletinin de giderek saldırganlaşmasının bir nedeni yayılmacı emellerin depreşmesiyse, diğeri kokuşmuş kapitalist rejimlerinin açmazlarını zora dayalı politikalarla dengeleme ihtiyacıdır. Sermaye düzeninin yapısal kriz içinde debelenmesi, burjuvazinin yönetme işini esas olarak zor aygıtına havale etmesini koşullamaktadır.

"Önleyici vuruş" işçi sınıfının örgütlü karşı koyuşu ile boşa çıkarılabilir

"Önleyici vuruş" doktrinindeki pervasızlık yeterince açıktır. Ancak "temel felsefe" olarak bu doktrini seçen işbirlikçi burjuvazinin pervasızlığını salt rejimi koruma içgüdüsüyle açıklamak yeterli değildir. Zira ilki kadar önemli bir diğer faktör de, işçi sınıfı hareketinin verili zayıflığıdır. Devrimci hareketin zayıflığına eşlik eden tasfiyecilik de, sermaye sınıfı ve iktidarını rahatlatan önemli etkenlerdendir.

"Önleyici vuruş" doktrini burjuvazinin özel bir tercihinden çok, kapitalizmin dolaysız ürünü olan çelişkilerin egemenler katında yarattığı kaygılardan kaynaklanmaktadır. Zira açık zora başvurmak düzenin çirkin suratını örten maskeleri parçalamakla kalmaz, emekçilerle ezilen hakların tepkilerinin birikmesini de kaçınılmaz kılar.

Tepki birikimi, ırkçı-şoven histeri ve dinci gericiliğin işçi sınıfı saflarında yarattığı bilinç bulanıklığına rağmen sürüyor. Sorun, biriken tepkiyi zincirlerinden kurtarıp düzene yöneltebilmektir. Bu ise, taktik politikanın buna göre saptanmasını, güç ve olanakların bu yönde seferber edilmesini zorunlu kılmaktadır.

Devrimci politik faaliyeti bu zeminde örmek tüm devrimci akımların görevidir kuşkusuz. Ancak bu böyle olmakla birlikte, devrimci bir sınıf hareketi yaratma hedefiyle sınıf zemininde ısrarla çalışan yegâne güç partimiz TKİP'dir. Demek oluyor ki, işçi sınıfını ırkçılığa, dinsel gericiliğe, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı mücadele saflarında birleştirme çabası esası yönünden komünistlerin omuzlarındadır. Bu ise devrimci sınıf çalışmamızın önemini bir kat daha arttırmaktadır.

Irkçı-şoven histeri ve dinsel gericiliğin sınıf saflarında yarattığı tahribat bugün şiarlarımızı sınıfa taşıma çabamızı, emekçi kitleleri etkilememizi zora sokmaktadır. Ancak komünistlerin devrimci siyasal çalışması bu türden engellere takılamaz. Karşılacağımız olumsuz tepkilerle ne olursa olsun, partinin devrimci şiarlarını inatla sınıfa ve emekçi müttefiklerine taşımaya devam edeceğiz. Ancak bu kararlılığımız, verili durumu gözeten bir üslup kullanmamıza engel olmamalıdır. Mesajlarımızın ırkçı-şoven önyargılara takılmasına engel olacak bir dil ve üslubu tutturabilmek durumundayız. Özellikle yerel yayınlar ve özel sayılar sözkonusu olduğunda, buna daha fazla özen gösterebilmeliyiz. Bunu başaramadığımız koşullarda, partinin şiarlarını sınıfa taşımak için harcadığımız emeğe rağmen, çabamız büyük ölçüde boşa düşecektir.

Sömürü ve kölelik ilişkileri temeli üzerine kurulu kapitalist düzenin her gün yeniden ürettiği çelişkiler, yanısıra sınıfı ve emekçileri hedef alan neoliberal saldırıların pervasızlığı, sınıfa seslenme konusundan bize fazlasıyla malzeme sunmaktadır. Gözden kaçırılmaması gereken kritik noktalardan biri, bu seslenişin parça-bütün diyalektiği kurularak gerçekleştirilebilmesidir. Asgari ücret sorunundan sosyal hakların gaspına, sendikasız-sigortasız çalıştırmadan örgütlenme önündeki yasal ve fiili engellere kadar tüm sorunları, ırkçı-şovenizmi, dinsel gericiliği, Kürt halkına düşmanlığı ve egemenlerin emperyalist-siyonist saldırganlarla suç ortaklığını teşhir etmenin olanağına çevirmeliyiz.

Irkçı-şovenizmin ve dinsel gericiliğin sınıfın ve emekçi kitlelerin saflarında yarattığı tahribatı gidermek kolay değil kuşkusuz. Ama bunu başarmanın biricik yolu devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesidir. Bu ise, işçi sınıfının devrimci enerjisini açığa çıkartma çabasına daha yoğun bir enerji ile yüklenmeyi gerektirmektedir.

Devrimci sınıf çalışmamız sermaye iktidarı ile arkasındaki emperyalist güçleri teşhir etmekle kalmayacak, buna karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını öne çıkartacak, bölge halkları başta olmak üzere kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelede enternasyonal dayanışmanın önemi ve gerekliliğine de çubuğu bükecektir. Her çalışma ajitasyon-propaganda, örgütlenme ve eylem bütünlüğü içinde ele alınıp pratiğe geçirilmelidir. Bu başardığımız koşullarda, parça parça da olsa işçi sınıfının devrimci enerjisini açığa çıkartma süreci işleyecektir. Gerici cendereyi parçalamanın ve "önleyici vuruş"u tersine çevirmenin yolu buradan geçmektedir.

Sınıf eksenli emekçi kadın çalışması

İşçi ve emekçi kadınların devrimci sınıf mücadelesi içinde etkin bir biçimde yer alması, devrimi başarıyla örgütlemenin temel önemde bir sorunudur. Toplumun yarısını oluşturan kadınların yer almadığı bir devrimin başarıyla sonuçlanması mümkün değildir. Tarihi deneyimler, devrimlerde kadınların oynadığı kritik rolü tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Ekim Devrimi, kadının gerek devrimde, gerekse de sosyalist inşa sürecinde oynadığı rolün tüm önemini ortaya koymaktadır. Lenin, "*Milyonlarca kadın bizimle birlikte olmaksızın, proletarya diktatörlüğünü yürütemeyiz, komünist inşaya girişemeyiz. Onlara ulaşmanın yolunu aramalıyız, bu yolu bulmak için incelemeli ve denemeliyiz*" diyordu. Bu sözler Bolşevik Partisi'nin emekçi kadının devrime ve sosyalist inşa sürecine kazanılmasına ilişkin bakış ve davranış çizgisini de özetlemektedir.

İşçi ve emekçi kadınların katılmadığı bir toplumsal devrimin başarısı hemen hemen olanaksızdır. Kadınların devrimci mücadeleye kazanılması, bu doğrultuda örgütlenmesi ve etkin biçimde seferber edilmesi görevine bu gerçeğin bilinciyle yaklaşmak durumundayız.

Kadınların devrime kazanılması, bugünden işçi ve emekçi kadınlar içinde yürütülecek sistemli devrimci çalışmadan geçmektedir. Kadınlar içinde çalışma, tam da karşılaşılan zorluk ve engellerin büyüklüğünden kaynaklı olarak, daha fazla enerji, emek ve özveri gerektirmektedir.

***

Komünistler ortaya çıktıkları ilk andan itibaren kadın sorununa büyük bir önem verdiler. Daha EKİM 1. Genel Konferansı'nda bu konuda ortaya bir bakış koydular, bu doğrultudaki devrimci görevlere işaret ettiler. Yayınlarında kadın sorununa ve örgütlenmesine temel bir yer ayırdılar. Ancak bu çalışmayı sınıf çalışmasından ve onun gelişim düzeyinden bağımsız ele almadılar. Bundan dolayıdır ki, sınıf çalışmasında mesafe almada yaşanan zorlanmalar sonuçta kadın emekçilere dönük çalışmaya da bir zayıflık olarak yansıdı.

Nitekim, sınıf ve emekçi kitleler arasındaki çalışmada belirgin bir mesafenin alındığı son yıllarda kadın çalışmasında da anlamlı adımlar atılabilmiş, bu alana yönelik bir yüklenme mesafe almayı kolaylaştırmıştır. Fakat yine de birçok açıdan yolun başında olduğumuz da bir gerçektir.

Emekçi kadınlara yönelik çalışmamız yakın döneme kadar sürekliliği olan sistemli bir çalışma olarak örgütlenemedi. Bu durum, çalışmanın işçi kadın ağırlığı üzerinden şekillenmesini de zora soktu, kimi semt güçleri ile çevremize biriken güçlere dayanmaya yolaçtı. Bu da doğal olarak, eksenini işçi kadınların tuttuğu bir çalışma üzerinde yoğunlaşma, hedeflerini buradan saptama, yol, yöntem ve araçlarını bu zemin üzerinden oluşturma ve buna uygun politikalar belirleme noktasında bir zayıflığa ve gecikmeye yolaçtı. Çalışmanın dayanması gereken asli güçlere ulaşamaması, bu zeminde kendini üretememesi, dönem dönem yoğunlaşan faaliyetin kesintiye uğraması sonucunu doğurdu. Faaliyet sistemli, sürekli ve hedefli bir tarzda örgütlenemediği ölçüde, yaratılan sınırlı birikimlerin dağılması, kurulan ilişkilerin zayıflaması engellenemedi.

Gelinen yerde, sınıf çalışması alanında aldığımız mesafeye de bağlı olarak, kadın çalışması alanında şu veya bu ölçüde yeralan güçlerimizi etkin bir biçimde harekete geçirerek bu zayıflık tablosuna müdahale etmek, çok daha sistemli ve hedefli bir biçimde kadın çalışmasına yüklenmek artık ertelenemez bir sorumluluktu. Kadın çalışmasında yeni bir dönemi başlatmak bu bilincin ürünü olmuş, değişik alanlar üzerinden örgütsel araçlar yaratılarak kadınlara yönelik özgün bir faaliyetin ilk adımları atılmıştır. Bir Emekçi Kadın

Kurultayı da bu çerçevede hedeflenmiştir.

Yeni dönemde, gece çalışmasından kreş hakkına, ücretlerdeki eşitsizlikten sigorta sorununa, cinsel tacizden ulusal baskı ve ayrımlara kadar kadın emekçilerin sorunlarının sistemli bir biçimde işlendiği, özgün taleplerinin formüle edildiği, bu talepler çerçevesinde ve belirlenmiş hedefler doğrultusunda emekçi kadınların harekete geçirildiği bir çalışmayı hedefliyoruz.

Emekçi kadın çalışmasının oturması, öncelikle işçi kadınlar üzerinden bir yoğunlaşmayı gerektirmektedir. Bu alana kök salmadan, çalışmanın eksenini buradan kurmadan, emekçi kadın çalışmasını ilerletmek, onun dayanacağı güçleri yaratmak mümkün değildir. Semtlerin heterojen kadın kitleleri üzerinden yürüyen bir çalışmanın kalıcı olamayacağı kendi sınırlı deneyimlerimiz üzerinden de görülebilir. "Emekçi ev kadını"nı mücadeleye çekmek çok yoğun bir emeği gerektirmekte, sizi emekçi kimliği üzerinden yürekten desteklese bile, maddi yaşam koşulları nedeniyle örgütlü mücadelenin bir parçası haline getirmek son derece güç olmaktadır. Genelde emekçi kitleleri, özelde de eğitim düzeyi son derece geri olan kadınları salt propaganda-ajitasyon, aydınlatma-bilinçlendirme faaliyeti ile etkileyemeyiz ve dönüştüremeyiz. Bu, kimilerinin yaptığı gibi, bir semte emekçi kadın derneği açarak çözülebilecek bir sorun da değildir. Değişim-dönüşümün alanı mücadeledir, kadın ancak bu alanda özgüven kazanabilir ve ileriye doğru adım atabilir.

İşçi kadınların eksenini tuttuğu bir emekçi kadın çalışması vurgusunun gerisinde yukarıda işaret ettiğimiz olgu vardır. Emekçi ev kadınlarını etkileyecek ve arkasından sürükleyecek olanlar da, sonuçta yine bu emekçi semtlerinde oturan işçi kadınlardır.

Doğru perspektiflerin maddi yaşamda karşılığını ne ölçüde üreteceği güç ve imkanlarınızın durumuna bağlıdır. Öncelikle, böyle bir çalışmanın örgütlenmesinde dayanacağımız güçlerin sınırlılığı, birikim ve deneyim açısından yetersizliği konusunda açık olmak durumundayız. Bu yetersizlikleri aşmanın bir yanı, mevcut güçlerimizin birikim sorununa etkin bir müdahale iken; diğer yanı, öncelikle işçi kadın kitlelerine dönük etkin bir çalışmanın içine sokulabilmeleridir.

Birikim yetersizliğine müdahale çok bilinçli bir biçimde ele alınmalı, özellikle de işçi kökenli güçlerin asgari bir marksist-leninist formasyonu edinmeleri konusunda yoğun bir emek harcanmalıdır. Yanısıra kadın mücadelesinin örgütlenmesi alanındaki geçmiş deneyimler dikkatli bir biçimde incelenmeli, bundan çalışmanın ihtiyaçları çerçevesinde gerekli sonuçlar çıkarılabilmelidir. Kuşkusuz bu politik-pratik çalışmaya paralel bir eğitim süreci olacak, örgütlenen çalışmanın başarısı ölçüsünde "eğitim" basitçe bir bilinçleme-aydınlanma olmanın ötesine geçecek, yol gösterici olma işlevini yerine getirecektir.

İkincisi; güçlerimizi, işçi kadın kitlelerini hedefleyen etkin, sürekli ve sistemli bir politik-pratik çalışma içine sokmayı başarabilmektir. Bu ise herşeyden önce planlı, programlı, hedefli bir çalışmanın örgütlenmesi demektir. Yol, yöntem ve araçları isabetli bir biçimde saptanmayan, öncelikleri yeterince gözetilmeyen bir çalışmada, hem çalışmanın dayanağı olabilecek yeni güçlere ulaşmakta zorlanacağız, hem de ihtiyacımız olan deneyimi kazanmakta...

Kadın çalışmasında "politika üretmek", çalışma yürüttüğümüz alanda, o alanın özgünlüklerinin öne çıkardığı sorunlar üzerinden somutlanmış bir faaliyeti değişik araçları kullanarak örgütlemek demektir. Örneğin, genel planda "kadına yönelik şiddet" sorunu her bir alanda somut görünümleri üzerinden ele alınabilmeli, somut bir teşhirin konusu haline getirebilmelidir.

Çalışmanın öncelikle yöneleceği alan ise kadınların yoğun olarak çalıştığı fabrikalar/ işletmeler olabilmek durumundadır. Bu elbette onları yaşam alanları üzerinde de kuşatılmalarının önemini gözardı etmemize yolaçmamalıdır. Burada önemli olan, işçi kadın kitlelerini nasıl ve hangi araç, yol ve yöntemlerle etkileyebileceğimiz, harekete geçirebileceğimizdir.

Bugün harcadığımız emeğe rağmen karşılığını alamadığımız için yakınabiliyor, çevremizdeki kadınları harekete geçirmekte zorlanabiliyor, en yakınımızdaki kadınların önümüze sürdüğü engelleri ortadan

(Devamı s.22'de)

İllegal örgütsel faaliyetimizi güçlendiriyoruz!

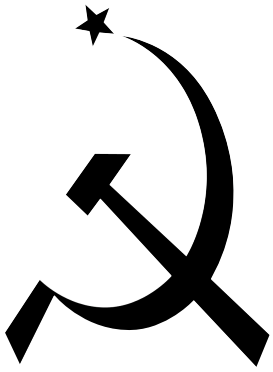

Türkiye gibi sermaye iktidarının yapısal krizler içinde debelendiği ve esneme payı olmayan ülkelerde legal yayınlar üzerine oturmuş bir politik ve örgütsel faaliyetin tasfiyesi düzen açısından zor olmayacaktır, yaşam bunun sayısız örnekleriyle doludur. Buna rağmen küçük-burjuva devrimci hareket giderek illegal örgütsel çalışmadan kopmakta, illegal faaliyete yabancılaşmaktadır. Oysa, devrimci bir örgüt için tek güvence sağlam illegal temellere oturmuş bir örgütlenme ve çalışmadır. Bu çalışmanın bir ayağı illegal materyallerin kullanımıdır. Bu alanda son bir yıldır giderek güçlenen adımlar atmaktayız.

Kürt halkına yönelik imha ve inkar saldırıları karşısında Kürt halkının özgürlük talebini sahiplenmek, işçi ve emekçilerin bilincindeki şovenist zehri temizlemek hayati bir önem taşıyordu. Bu bilinçle, '2007 Newroz'unda Çukurova Üniversitesi Balcalı Kampüsü, Baraj Yolu, Çarşı Merkez, Meydan, Emek ve Şakirpaşa mahalleleri ile hergün binlerce işçinin kullandığı yeni sanayi yolunu afişlerimizle donattık. “İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!”, “Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!”, “Sosyalizm kazanacak!”, “Şovenizme ve faşizme karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!”, “Newroz isyandır, Kürt ulusuna özgürlük!” şiarlı afişlerimizi ilimizin dört bir yanına yaygın olarak yaptık.

Newroz'un ardından başlayan 1 Mayıs çalışmamızda da illegal materyallerimizi yaygın olarak kullandık. Özellikle emekçilerin veve öğrenci gençliğin yoğun olarak bulunduğu alanlara yöneldik. Tüm semtleri partimizin adı ve şiarlarıyla donatarak, işçi sınıfı ve emekçileri sermaye düzenine karşı alanlara hesap sormaya çağırdık.

“Emperyalizme, şovenizme ve faşizme karşı 1 Mayıs'a!”, “Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!” çağrılarının yeraldığı iki çeşit afişle birlikte, “Kahrolsun emperyalizm! Direnen halklar kazanacak!”, “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”, “Özgürlük, devrim, sosyalizm!”, “Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarlarının yeraldığı daha küçük ebattaki afişlerimizle süsledik.

Seçim dönemiyle birlikte faaliyetimizi kesintisiz olarak sürdürdük. Afişlerimizi ilimizin dört bir yanına taşıdık. Onbinlerce insan partimizin adı ve şiarlarıyla karşılaştı. İşçi sınıfının bulunduğu her alan faaliyetimizin hedefi oldu. Şakirpaşa, Meydan, Emek, Yurt mahalleleri, Baraj Yolu, Çarşı Merkez, ana arterler, geçiş noktaları, sanayi yolları, gençliğin yoğun olarak bulunduğu semtler afişlerimizle donatıldı.

Yıl boyunca çalışmaya konu ettiğimiz alanları bu sefer de Ekim Devrimi’nin 90., EKİM'in 20., Partimiz'in 9. mücadele yılını kutlayan ve işçi sınıfını parti bayrağı altına çağıran afişlerimizle donattık. Partimiz'in 2. Kongre’sini gerçekleştirdiğinin açıklandığı günlerde yürüttüğümüz faaliyet bizim için daha da anlamlı oldu. Zira önemli bir eşiği geride bıraktığımız bugünlerde Adana'nın dört bir yanı afişlerimiz, partimizin adı ve şiarlarıyla donatılmış oldu.

2. Kongre'mizin verdiği güç ve atılımla bundan sonraki dönemde bu alanda da giderek profesyonelleşeceğiz. Sermaye düzenini devrimci faaliyete karşı amansız bir saldırı yürüttüğü bir dönemde bu çalışmayı güçlendirmenin aynı zamanda Parti için hayati bir sorun olduğu bilinciyle hareket edecek, bu düzenin sınırlarını ve icazetini aşan bir çalışmada ısrar edeceğiz.

Adana'dan komünistler

Fakat yine de, işte böylesine zor bir dönemde, bizim nereden nereye geldiğimiz de bugün dostun düşmanın gözleri önündedir. Örgütlerin ve partilerin yok olup gittiği, ya da yapısal bir bunalım içinde tıkanıp kötürümleştiği bu aynı evrede, biz dinamik bir siyasal akım olmayı başardık, devrimci bir örgüt inşa ettik, onu partiye doğru büyüttük. Bugünün Türkiye'sinde devrim ve sosyalizm bayrağını yükseklerde tutuyoruz, başlangıç döneminin heyecanı ile yolumuzu yürüyoruz. Güne bütün varlığımız ile yükleniyor, geleceğe en iyi biçimde hazırlanmaya bakıyoruz. Partiyi devrimci sınıf hareketi zemininde yıkılmaz bir kuvvet haline getirmek için tüm gücümüzle çalışıyoruz. Türkiye'de devrimin ve sosyalizmin geleceğinin bütünüyle buna bağlı olduğunu çok iyi biliyoruz, bu bilinçle hareket ediyor, bunun gereklerine uygun davranıyoruz.

Bu vesileyle sizlere partimizin II. Kongresinin toplandığını, çalışmalarını başarıyla sonuçlandırdığını da mutlulukla bildirmek istiyorum. Bu partimizin yaşamında yeni bir dönemin başlangıcı olacaktır, buna içtenlikle inanıyoruz. Türkiye'de zor bir dönemin içindeyiz, gericilik toplumu kuşatmış durumda, ülkeye ağır, kudurgan, ezici bir karşı-devrimci hava hakim. Partimizin II. Kongresi'nin çalışmaları, partinin güçlendirilmesine ve daha da ağırlaşacağı hemen hemen kesin olan bu zorlu döneme etkin bir biçimde hazırlanmasına yönelik değerlendirmeleri ve kararları, bu açıdan da büyük bir anlam ve önem taşımaktadır.

TKİP hiçbir biçimde güne aldanmamaktadır, bütün bunlar bir biçimde geride kalacaktır, bu gerici-bunaltıcı atmosfer elbette dağılacaktır, dağıtılacaktır. Önemli olan bu zor dönemde sağlam durmak, devrimci iradede sarsılmamak, devrimci çizgide ısrar etmek, elbette günün görevlerine kararlılıkla sarılmak, fakat asıl olarak yarına, geleceğe hazırlanmaktır. TKİP toplumumuzun devrimci geleceğini kucaklamanın partisidir; o sorunlara buradan bakmakta, gün ve gelecek ilişkisini bu bakış üzerinden kurmakta, buna göre hazırlanmaktadır. "Güne yükleniyor, geleceğe hazırlanıyoruz!" şiarımız en veciz biçimiyle bunu dile getirmektedir.

Değerli dostlar, sevgili yoldaşlar...

Komünist hareketin 20. Yılında aynı zamanda Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 90. Yılını kutluyoruz. Ekim Devrimi insanlık tarihinin zirvesidir ve bu zirve hala da aşılamamıştır. Ekim Devrimi insanlığın yücelmesi, sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya inancı ve umudunun görkemli bir biçimde büyümesidir. Ekim Devrimi, ezilen sınıflara ve halklara büyük bir gelecek ufku, güçlü bir kurtuluş umudu ve inancı kazandırdı. Dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler, ezilen halklar, tüm ezilen insanlık, Ekim Devrimi'yle birlikte ayağa kalktı, onun açtığı yoldan yürüdü, 20. Yüzyılın o görkemli ve unutulmaz devrimci tarihini yaratttı.

Yazık ki bugün Ekim Devrimi'nin maddi kazanımları artık yok, bunu biliyoruz. Fakat işte tam da bu aynı nedenle bugün insanlık yerlerde sürünüyor. Dünyamıza kapitalizmin ürettiği acılar, kötülükler, yıkımlar egemen, gezegenimiz bile kapitalizmin yokedici tehdidi ile yüzyüze. Fakat insanlık buna mecbur ve mahkum değildir, mecbur ve mahkum da kalmayacaktır. Ezilenler dünyası kendine bir kez daha bir çıkış arayacaktır, gelecek umuduna tazelenmiş bir enerjiyle yeniden sarılacaktır, bir kez daha büyük kurtuluşun yolunu arayacak ve bulacaktır. Bunun işaretleri daha şimdiden oluşmaya başlamıştır ve giderek de çoğalmaktadır. Ve buna yönelik her gelişme, Ekim Devrimi'ni insanlık için yeniden güncelleştirecek, onun idealleri bir kez daha ezilen insanlığın bilincinde ve eyleminde güç kazanacaktır, biz komünistler buna da derinden inanıyoruz.

20 yıl önce bizim siyaset sahnesine çıktığımız tarih, Ekim Devrimi'nin 70. Yılına denk geliyordu ve Gorbaçovculuk Ekim Devrimi'nden geriye ne kalmışsa onu da gömmekle uğraşıyordu. İşte tam da öylesine bir ortamda biz, Ekim Devrimi'nin buzu kırdığını ve yolu açtığını, önemli olanın da bu olduğunu, ezilen insanlığın bu biricik kurtuluş yoluna er geç yeniden gireceğini söylemiş ve "Yeni Ekimler İçin!" şiarını yükseltmiştik. Hala da aynı inancın içindeyiz, üstelik her açıdan daha güçlenmiş, bilenmiş ve tazelenmiş olarak.

(Devamı s.25'de)

"20. Yıl Gecesi"nde Parti adına yapılan konuşma...

"TKİP toplumumuzun devrimci geleceğini kucaklamanın partisidir..."

Emekçi kardeşler, dostlar, yoldaşlar!

Üç anlamlı yıldönümünde, Partimizin kuruluşunun 9. Yılında, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 90. Yılında ve Komünist hareketimizin 20. Yılında sizlerle birlikte olmaktan mutluluk duyuyoruz. Partimiz ve Yurtdışı Örgütümüz adına hepinizi en içten duygularla selamlıyorum, "20. Yıl Gecesi"ne hoş geldiniz!..

Evet, 20 yıl önce ve geçmişi aşmak iddiası ile ortaya çıkmıştık. Geçmişi aşmak zorundaydık, zira o geçmişte kolay bir yenilgi vardı. O geçmiş akıl almaz bir dağılmaya, tasfiyeci bir yıkıma neden olmuştu. Bu gerçekle yüzleşmek, bunun nedenleri üzerinde ciddiyetle durmak, bunlarla mutlaka ve yüreklice hesaplaşmak gerekiyordu. Yaşanan kolay yenilginin gerisinde çok açık, çok belirgin kusurlar, yapısal zaaflar vardı. Bunları mutlaka bilince çıkarmak, bu temel üzerinde devrimci bir yenilenme yaşamak ve geleceğe buradan yürümek gerekiyordu.

Bu yapılmadığı takdirde o geçmişin bile gerisine düşmek kaçınılmaz bir akibet olacaktı. Bunu daha baştan söylemiştik, yazık ki zaman bizi fazlasıyla doğruladı. Geçmişi sorgulamaya, yenilginin nedenleriyle yüreklice hesaplaşmaya yanaşmayanlar, geçmişlerinin de gerisine düştüler.

Biz geçmişi devrimci temeller üzerinde aşmanın, geçmişte olumlu, devrimci, kalıcı olan ne varsa onu geleceğe taşıyabilmenin de olmazsa olmaz koşulu olduğunu söylemiştik. Ve bugün bunu da kendi pratiğimiz üzerinden göstermiş, kanıtlamış bulunuyoruz. Geçmişin küçük-burjuva sınıf kimliği ve ufku ile bağlantılı yapısal zaaflarına karşı ilkeli ve uzlaşmaz bir mücadelenin ürünü olan Türkiye Komünist İşçi Partisi, bugün o aynı geçmişte olumlu ve devrimci olan ne varsa onun da en yürekli ve en kararlı savunucusudur. Oysa geçmişi savunmak adına yenilginin nedenleriyle yüzleşmeye ve kendini aşmaya yanaşmayan küçük-burjuva tutuculuğu, geçmişin devrimci mirasını bugünlere ve yarınlara tarışma yeteneği de gösteremedi. Tam tersine, geçmişte olumlu ve devrimci olan ne varsa ondan da koptu.

Komünist hareket geçmişle devrimci bir hesaplaşma mücadelesi içinde ortaya çıktı ve bugün 20. Yılını kutlamaktadır. 20 yıl insan ömrü üzerinden bakıldığında kuşkusuz nispeten uzun bir süredir. Fakat toplumların gelişme tarihi üzerinden bakıldığında durum farklıdır. Hepimizin bildiği gibi bu dünyada ve Türkiye'de gerici rüzgarların estiği, sınıflar mücadelesinin gerildeği, devrimci düşünce ve idealerin güç ve itibar kaybettiği bir tarihi kesit oldu. Toplumsal durgunluğun ve siyasal gericiliğin egemen olduğu bir tarihi kesitse eğer sözkonusu olan, tarihsel gelişme açısından 20 yıl, devrimci dönemlerin bir günü değerinde bile olmayabilir. Tarihsel zamana ve dolayısıyla yıllara devrimci diyalektik bakış budur.

(Devamı s.31'de)